

8905

CHORIN, AARON,

LETTERS TO AND FROM
AARON CHORIN.

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

VIENNA, AUSTRIA:
[BETWEEN 1814 AND 1829]
ASHKENAZIC SCRIPT

Wm. A. Chas. H. R. 97.0

year 1829 [1828] unpublished

year 1829 [unclear] unpublished
the
~~the~~ the 3rd year - 1829 ①

[illegible]
$$\left(\frac{1}{11} \text{ sec} \right) \left(\frac{1}{11} \text{ sec} \right)$$

$\frac{1}{\sqrt{2}} \left(\begin{matrix} 1 & -i \\ i & 1 \end{matrix} \right) \rho^{\frac{1}{2}} e^{-i\phi}$

Handwritten: Handwritten in page 3 of 14
(ICP 1012) ...

year 1821 [unclear] p. 14. 33 [unclear] 1. 3. 0 003]

W. H. B. S. -

unpublished (1815) ~~generally can be found in 37~~ also (4)

from the need to help the poor in the area (3)

To my friend 1814 [215]
My friend

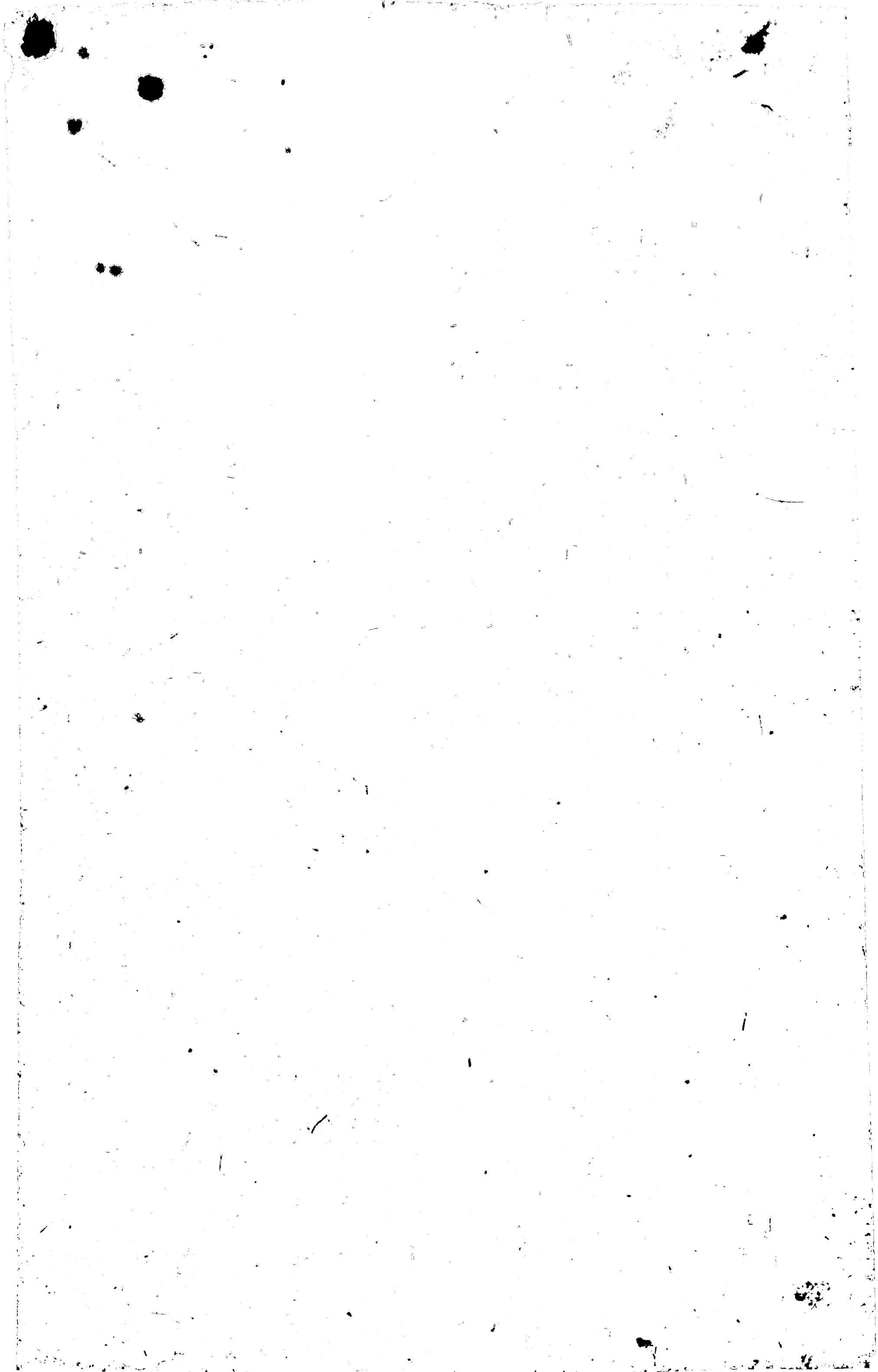
(6) משה בן יוסף - נשוי לרחל בת שלום

1515 [year] @ 27th '10 3 NA

2-5

$\frac{0.0001}{1815} [11.0]$

Chorin.

[illegible]

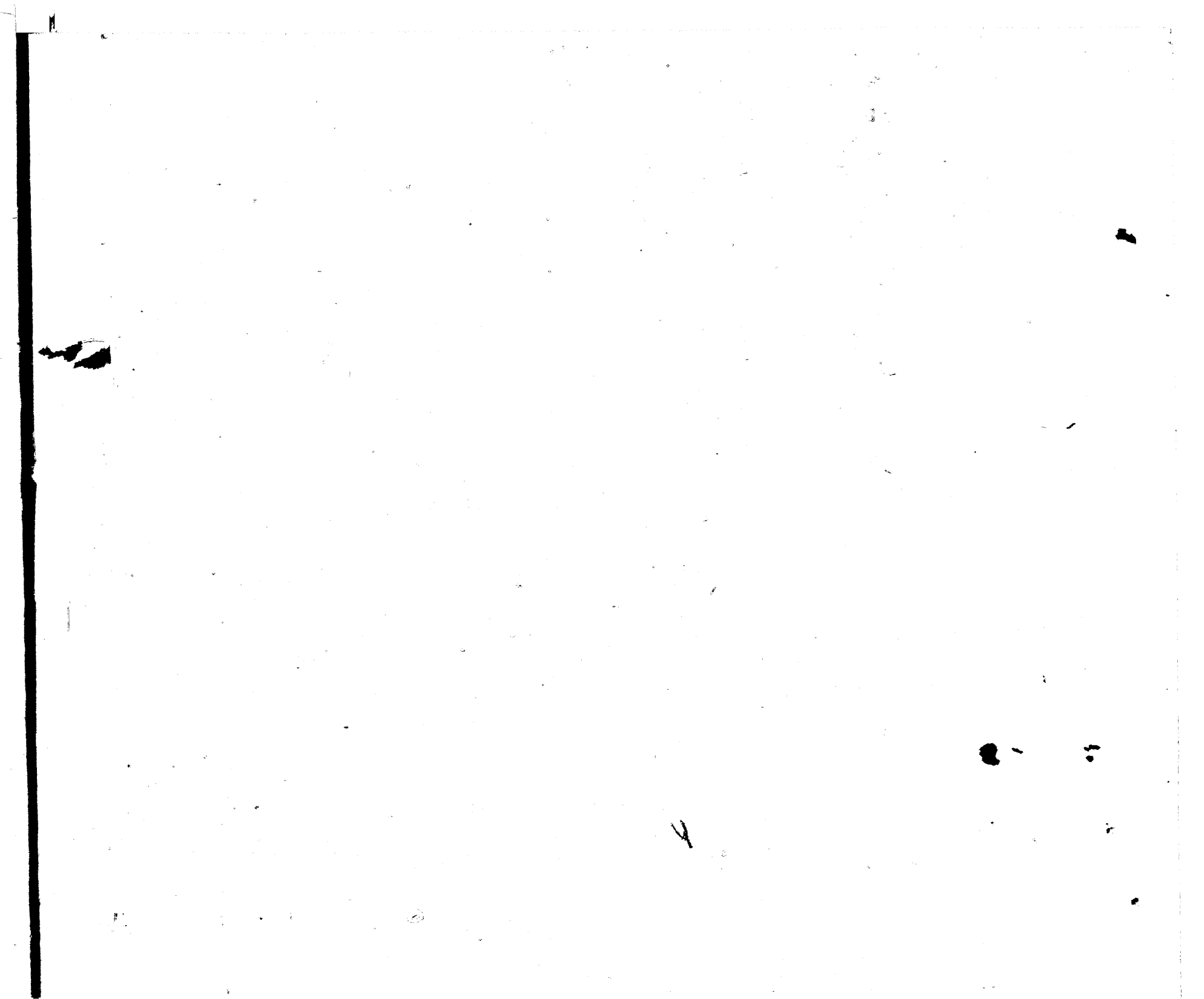
[illegible]

שפעת צרכות, ושוב שמוות, לכבוד מהווי החכם הנכון, צפירת תפארה
למשכילים, פרי קדש הלולים, מורנו רב יצחק שמואל חי ריגיו נ"י ויופיע

מכתבך היקר והנעים הגיעני לנכון, ושמחתי לקראתו ממד, גלתי גלתי ודין על
שובת לבך, לקרצ מת ספרי דימן מהביתך, ועל ענותך לכרות אתי בדית מהבה
שמורה לנלח, כי למען הקם את הצרית הזאת בעצותות מהבה וממונה כל -
תנתקנה, יסדתי בחכמה על מכוני האמת ועל סגותי אשר בשכלך הזך מלאת
בספרי לא כסית. זאת היתה מגמתי בתחלה כאשר כתבתי המאמר ראש מונה.
והסכמתי להפילו ע"פ חולות, שיתולדו חכמים ונבונים לפמוד על מקומי עיוני להמירם
ציתר שאת, ולהמליך מזיו מור תבונתם מלפוני האמת, מז לא מצוש ואקרא בקול גדול:
לכו צנים צומו זכרתי! בפמק נטעתי בתחתית ההר, ושמש צדקה בגבורתו שלח
חליו והצטילו משכלותיהם, עתה בלרו על סלסלותי תמגד תבואת שמש, טעמו
ותמורנה עיניכם, גם מלכתיהם הצמו זכרה. כי מך צאת תנוח דעתי לשמוע
דברי חכמים צנחת ינחול במעגל לדק במסלות ישרים המסולמים מפד, לרעות
מת גדיי עשתיוותי על משכנות הרוצים בגנים צעדן גן מלהים על דבר ממת.
והנה ממז צמו לדריך יד"ד נפשי מלי, הייתי עמוס התלמות וטרוד ממד, למ מכוני
השב רוחי להציץ לך דבר על מופני השטותיך אשר במלצת מלמה חכמה ודעת מרגז
צלחות לשון עבר ומעבר פניך תמיר ענוה, ועתה פניתי מכל עמלי ואת אשר ישים
הש"ת צפי מותו משמר לדבר.

אחי ידידי! הסבה אשר הניעני לכתוב המאמר ראש מונה, שמת צפירי -
סור הפתח אשר העמדת על פתחיו והיא לתת כבוד למעתיקי תורה שב"פ חכמי
התלמוד נ"פ למען דעת כי מין בדצריהם סותר לעין השכל הממונת צ מופת שמת
צדק לקו ומשפט למסקולת, להגיד לעיני הסתחכמים בעיניהם, כי ישר דבר ה"ת
אשר מסר לנו בתורה שצכתב ושב"פ כולם נודקים יחד, וכל מה שצא בתורה
הנוגע לממונת הלב ומין לו התלות במעשה מין צו סותר למופת השכל. דבר זה כלל
גדול בממונת תורת מרעה יסדוהו החכמים מעולם מנסי השם. הגמון ר סמדיה
זללה בהקדמתו אמר "מנחנו לריבים לבמר מה היא הממונה? ונאמר כי הוא מנן
עולה בלב כל דבר ידוע בתבונה אשר הוא עליה "וזה לשון המורה צפ"ל למשק"ו
דע מתה הסעיין כי האמנה בפש נ"ו ~~והוא~~ במאמר מ סס"ז מ חלילה
למל שתצום בתורה (בדבר ממונה:) במה שידחה רמי' מו מופת "ושם ספ"ו
חלילה למל שתצום בתורה מה שחשכל מרחיק מותו ושימהו סקר "והלוקרים
מ"פ פ"צ"צ "הממונה שתשם האדם מליח היא הממונה בדבר האמת, ועיין
שם שם הצדלה צין הנמנעות, והעלה שכל מה שמשער שצוייר מלאתו בשכל
מ"פ שהוא נמנע צטצק מפשר שתצום צו ממונה, השר דין יצחק מברבנאל צ"פ יתח
צ וכבר זכרתי שם צמו בדבורים המלה מלות ממוניות כי לא יפול על הממונה
שם הפלוגה וגדרה "ומוד רבים וגדולים כהנה וכהנה כלם כמחד מודנם, כי
התורה שנתן לנו משה מרעה היא ברמס מרומים תקרא: כי טוב ה"ת לכל,
צמ ממז מברמסית מין האדם בשכל ישר ונטע צנפשו דעה ובינה להשכל

ולחנך

ולחצין ממונות ודעות ישרות שחללה הנפש צהנה, וצזה צממת נודעת גדולת טובו ועולם יכלת
 אפח בחומר קרוץ מהמדמה נשמת חיים משכלת להשאג הללחה הרמויה למיגהחלום למלוא
 נופם כל מי חיו ואשר אחרי מותו. ולפי שבימי מנוש נדערה עלת הדור ההוא כמלך
 הרמזים זל זל לפכום מיר נתפשטו הדתות המסוכסות ואמונות ההבלים, ורמז
 הוא ית שמין תרופה למין האדם ממ לא יקים בחסדו מומה שלמה ממלכת כהנים
 שיהי לנס עצמים, דחר הית בזרע מצרהם מוהבו להיות למוד. השם מרבים שלום
 שלמות הציון באמונה ממתית בעולם. ונתן להם תורה מחכימת פתי תישר השכל
 וכל האמונות ההכרחיות לשלמות האדם מלימותו, מחלותו, יכלתו בחדוש העולם, גדולתו
 צדוד סדר הטבע צפת האורך ברלוננו, חכמתו צהנהגתו אשר פניו פקוחות
 לעשות משפט טולמו, ומשפט מיטין דבר יום ציומו וכהנה רבות, לא לזה עלהם
 למפר כה תמטינו! מכל כולן מסופרות בתורתנו דרך ספור נקל להבין לכל אדם
 והבבם אשר צלצ נבון יעמיק צהצנת הספורים וסדרם, דדיה ירויהו כל עת, כי הים
 יעלת חן, אמ תרמה ידי נממן רוח בחולת מהבחה יטהה, גם הים תסיר את מסוה
 מעל זלקה אשר הים מבורצלת והנה קרן מור פניה תופע עליו נהרה, אז יבין
 ירמיה ודעת מלהים ימלא, כי תבוא חכמה בלבו ודעת לנפשו יונעם. וספור מעש
 המותות והמופתים מין בהם סותר למשפט השכל הישר, יטן סוד תוהק ועלתה, חדוש
 המולם ממין וממפס מ"כ מה ללא הוה הוא ממר ויהי, מה דהוה צרוח רלוננו מי
 ימנעו מלשנותו צזמן. מהזמנים? והחלק מן המלות שצתורה סנקרמים חקים גם
 צהם מין סותר לשכל, וכבר העירותי על צרמט ממנה חרוז

ומאשר שנתפשטו ספרי הקבלה אשר נזכרו צהמה כנוים ותמרים חדשים לא שפרום מצותינו
 ורבותינו הנביאים, היתה צהתסבה לאנשים אשר לא נגה עליהם מור החכמה להבין גדר
 המושבל הנפרד מחנמה. ומשיגיו, לרמות למעלה חו רצוי ולורה ותצנית, ויפה כ עליהם
 ידי החכם הכולל צצמורו להמליץ "צהתפללס מל ה יהגו כיונה פותה מין לצ, שמים
 לצייתם פסל — רמז לדצקות השפינה " פלכ חסתי על אנשים כערכי לצמר להם
 רמזי פרקים משמושי הלשון אשר השתמשו צהם החכמים הרמזונים בעלי התלמוד
 והצוהר זללה צתמרים. וכנוים המלה מיר יוצנו דרך השמלה והספוק מסבימים
 עם יסוד הממונה כי הים מלהינו אחד מין לו דמות וקץ וגבול,
 למתנם. ממבתי תפוחס שמין מני מתפמר. וחושב לממר, אך זמת חקרתיה כן הוא — חלילה לי!
 מל צההטיב הודתי כי ידע מני שאל בקצלתם החכמה, ובידיעת השתלשלות המלימות
 וסדורן ומלות ית צהנהגת עולמו צרלחצ תצוית לבם, כונו עוד לדברייהם יותר
 עמוקים צמהצבות טהורות, עלשים פלרות ופרי תפמרת, כלמר כתצתי בחרוז ב
 ומולם למטן לא יהי דצרים סותרים למשפטי יסודי האמונה, למרמה פין אנשים
 כערכי יספיקו דצרי לדעת כי חלל דצרו צדרך רמזי פרקים על המליה, ומן החלק
 אשר צמרת מין יוצנו תמרי פתר חכמה וצינה, ודעת השפין, המספר צלצ נח
 ונק שצ "תמרי מצא וממא עלמי ותמאי, זעיר ומריך מנפין חקל תפוחין קדישין
 יסודי הקלפות ודומיהן כולם נכוחים למצין, ידון מן הפדט פלהכלל וסוף דבר
 יסמט ויצין, כי דצרי האמונה צמלימותו ית ומדותיו צצמו צתורה שצצפ גם צהם
 מין סגתר למשפט השכל הישר והם מצומרים צמליה כדרך התמרים צצמו
 צספרי הנבונה והוא מח שרליתי לצמר ומלי היתה כונתי.

וזה מלך שבמשפט השכל הישר, אין ספק, שהמונה להמין שי' כח בלרופ מותיות
 לפעול נפלות של בדרך תפלה ותחנונים, אך בכח הלרופ לבדו בגוזר ומושל ומכריח
 הוא מהנמנעות הסותרים לכל ואף לזיכרם בשכל. כי רק לו לבדו ית נתכנו עלילות
 סיורה ויהי וישמך, הנה קנאתי לבדוד חזל אשר מפשטות ממרם באיכה רבתי
 על פסוק חלל ממלכה נרמה, שלולא שנה הש"ת שמות המלכים, היה בכח הפושטם
 שדור ההוא להכריח ממלכי עליון משרתיו עושי רצונך! להיות בעזרת
 המורדים **הפך רצונו ית**? אמור נא אתה קורא נעים! המין זה חרוף וגדוף כלפי
 מעלה? הלא הוא כדי דיון-למך אשר ודם מם שרי לצמותיו יוסיפו על סונמיו גם
 המם להלחם בו? ואם גמלר "הנה מלכיו יורה לך לשמרך לעדיק מושל ירמח
 מלהים, ממין יגא ענה הפושט והמורד שחלל להיות שיהיה המלך קדוש
 וטהור נתון לשרותו? והאם גמלך עוזכר ממיר עיניו בפרוסו ללשון המורד
 כפשטות המם ידוע שהוא אל כתב במזד המקרא לכל בני ישראל כקטן כגדול וערצ
 בירצות הגדה, הסכל יקחנה כפי פצרתו, והחכם יצין משורה, מכל מה נעשה
 במהרה זה ביום שידור בו זכרונם לו לציני המתחכמים בעיניהם שרבו בעוה
 בזמננו? הלא ימלאו מקום ללון על רבותינו. ענה, כי חרפו ונמלות קדוש ישראל!
 ע"כ קמתי, ענת לעשות לה עת לדבר להחזיק בדעת הרמב"ם אל מ"ש בפס"ם למ
 ואין מלכנו שם בלתי נגזר מלך זה: והוא י"ל ח"ל וא"ל ח"ל הוא שם המפורס
 לא תחשוב דולת זה, ולא יעלה במחשבתך שגפון בותבי הקמעות ומה שתשמעו
 מהם מרמלמים בספריהם המשונים ומשמות חדרים לא יורו על ענין בשום פנים
 ויקראו מותן שמות ויחשבו שהם לריבים קדושה וטהרה ושהם יעשו נפלות כל מלה
 הדברים לא ימות למדם שלם לשמעם כ"ש שימנים, וכך עוד פס"ב, ובמתי מחזל
 בהלכות שבת מסכים עם האמת, ומה שמלמנו בתלמוד שחזל פעלו בממת פעולות
 נשגבות הוא מטעם קרוב ה"ת לירמיו ורלונם יעשה, ועתה מפרש שיחתי ביתר שמת
 הנה לא נעלם ממני מ"ש חזל: ישפ"ל שם ומצלט במרזח - משה הרג המלרי בשם -
 רצא צא גברא - כרה דוד שיתין וכו' שם מחספא - יודע היה בללל לזרף
 מותיות וכו' ורבים עוד. מכל כל מי שיס לו עינים לרמות רוקה שמין תפיסה על
 הרמב"ם אל ממה שממרו חזל בדרך הגדה וספור משל ומלינה. מי לנו גדול בירמה
 וחסידות מהחבר זללה מ"ש מלהים קדוש, שממך ב"ג פ"ג, ואני מודה לך שבמו
 בגמרא ענינים שמיני יכול להטעים בהם טעמים מספיקים ולא להצאם בקשר
 ענין והם שהכניסו המלמדים מפני שהיה מללם (מלל גדול) שיחת ת"ח לריכה למוד
 ומפשה (שגם המסדהים הדברים ההם) לא היו מצינים ענינו ויממרו כך שמענו
 וקבלנו, והיר לרבותם במחמור הח"ל ענינים בעלמנו מהתלמידים - אך כל זה
 במה שמינו במחמור וחסור עכל. במה שנהגו חזל לכתוב כל מה שכתבו
 לממנע מלגלות טעם נכון שנרמה לי. במה שנהגו חזל לכתוב כל מה שכתבו
 בעניני התכנות סוד מעשה ברמסית ומרכבה בדרך מלינה ולידה, מה רמו על
 ככה לקר בלשון ולדבר בממרים בלתי נרחבים? לע שחת מכוונת יוצר ברמסית
 במה שנתן לנו התורה בלתי מצומצמת בלתי, ומשך לנו חמור שהיה הקבלה
 הממיתית ע"י נאמן ביתו בע"פ, למען לא תהי זאת לפוקה למכסול שילמלמלם
 לבדו בלד יסכון בחלרו וספר לפניו, ציהלמוד על"ז מקצוה תפלות הלב
 להטביע לקח הלמלדים הנחמלים בכללם והתעמים בפרטיהם שמורים

וְלִפְעַם לְעוֹלָם שָׁלֵם יִסּוּרוֹ מִלְּבָבוֹ וַיִּתְּנָהּג עַל פִּיהֶם, כִּמְעַ חֲזָל פֶּקַּח מִתְּפִינָה מִה מֵשֶׁ
 מִיָּנוּ דֹחֵק יְחִידִי מִקֵּץ מִיָּנוּ מִתְּקִי מִיָּן בִּיחִידִי / וְמִה גַם הָיִיתָ עֵינִן הַלְּטוֹן
 וְהַמְּכַתֵּל מִשָּׁר הוּא לִיּוֹר מִחֲשָׁבֶת הַמּוֹמֵר בְּמוֹתוֹת מוֹחָשִׁית מִשְׁתַּנָּה מִזְמָן לְזִמָּן
 עַד שֶׁאִפְשָׁר, מִמֵּמֶר מִצִּירוֹ הַמּוֹמֵר עַל כּוֹנֵה מִחֵחַ מִשְׁתַּנָּה צְרוּךְ הַיָּמִים כִּי יִקְוָמוּ
 מִנְּשִׁירֵי עֵינִים וּפְתִימִים יִסּוּרוֹ מֵת עֵינֵי הָעַם וּבְחֻלְקָן לְקוֹת פִּיהֶם, כֵּן כִּזְכֹּר מִשָּׁר
 הָיוּ עִמָּל בְּמִחְשָׁבֶתָם הַמְּקוֹלְקוֹת יִשְׁכָּחוּ עַל־יָד הַכְּתוּבִים לְמִלּוֹא מִזְרֵל־סִדְרָתָם
 הַמְּסוּבָּשֶׁת, וּכְשֶׁלֹּמֶל הַמֶּלֶךְ יְחִידִי יִפּוֹל צְרִיכָה הַטְּעוֹת, כִּי עַל־מִתְּנָה הַכֵּל מִשָּׁר
 שָׁמַע מִנְּעוּרָיו וְנִתְּגַל עָלֶיהָ וְהָיָה יִשְׂרָאֵל בְּעֵינָיו יִתְחַזֵּק לְהַעֲמִידָם וּלְצַמֵּר
 דְּבָרֵי הַסֵּפֶר כִּפִּי הַנִּמּוֹת לְדַעְתּוֹ וּכְמֵעַ חֲזָל שָׁם עַל הַעוֹסְקִין בְּדִבְרֵי בְּרִית בְּתוֹרָה
 שֶׁמִּתְּפַסִּין לְכַתִּיב וְנוֹמְלוֹ, בֵּן הַלְּמוּד מִפֶּה לְמִזֵּן מִשָּׁר יֵלַע הַמֶּלֶךְ לְהַכִּין לְמֶלֶךְ
 לְרִכּוֹ דֶּרֶךְ הַקְּדִימָה וְהַמְּחֹר בְּסֵדֶר הַחֲכָמָה, וְצִהֲתֵל־הַצּוֹת תְּשׁוּקָתָהּ וְהַחֲבִית
 הַתּוֹרָה בְּחִכְמָה, יִטְבִּיעַ נִפְיִמָּה הַדְּבָר הַלְּמַד מִפְּנֵינוּ וְיִסְבִּירוּ מִפְּנֵינוּ לְעֵינֵינוּ
 צְפִינִים יִפּוֹת וּבְטַעֲמִים כְּכֹתִים מִמְּקָרֵי חֲזָמִן וְהַמְּלִיכּוֹת וּמִלְּבָבוֹת מִלְּעֵינֵים כִּפִּי
 מִשָּׁר יוֹכֵל לִב הַתְּלַמִּיד שָׁמַח וְיִכְלֹל לְדַבְּרוֹ בְּמִשְׁפָּט הַמִּלִּיכָה לִי־סֵד עַל כֵּן לְמוֹד
 מוֹסֵר הַשֶּׁכֶל וְאֵץ יִרְדּוּ מִהֵרָ לִב הַתְּלַמִּיד כְּמִחְזָל דְּבָרִים הַיִּתְלִימִים מִן הַלֵּב
 נִכְנָסִים מִלְּבָב, וְגַם מִצְדָּקָה וְשִׁיכָה לֹא יִמּוּסוּ וְלֹא יִסּוּרוּ מִנֶּגֶד הַשֶּׁכֶל לְתַקֵּן
 עַל פִּיהֶם הַנִּהְגָּתוֹ בְּדֶרֶךְ כִּי תִקּוֹן מִפְּשָׁיו וּמִדּוֹתָיו וְיִשִּׁים רִטָּן מִלְּתַפְּעוֹת הַתְּשׁוּקָה
 שֶׁלֹּא יִצָּח לִידֵי תִּחְוָה תוֹעֵבָה, כִּמְעַ גְּדוֹל הַתְּלַמִּיד שֶׁמִּצָּח לִידֵי מַעֲשֵׂה, יִזְמַת הָיָה
 הַכּוֹנֵה וְהַסְּגִימָה בְּתוֹרַת מִלְּהִינוּ יֵת לֹא שִׁיחָה הַמֶּלֶךְ יוֹדֵעַ הַתּוֹרָה וּמִלּוֹתֶיהָ בְּלִבָּהּ
 וּכְמִשָּׁר יִרְיָמוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַתְּלַמִּידִים מִנְּחָה לֵּה בְּכָל טַהוֹר לְבָבוֹ הַנִּשְׁכָּר בְּהַתְּעוֹדָתָהּ
 נִפְשָׁם צִדְקָה רַב לְקַבֵּל הַתּוֹרָה הַיִּלְמָת מִפִּי מוֹרֵיהֶם, כִּכָּה לְעוֹמָתָם יִתְפַּעַל
 הַכֶּהֱן מִשָּׁר תּוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ בְּדִצְקוֹת הַהִשְׁכָּלָה וְיִרְיָמוּ יִלְּהַטְתּוּ וּגְבַר יִשְׂרָאֵל
 לְחִזּוֹת בְּנוֹעַם הָיִת וְלִחֲסוֹת בְּכֹנְפָיו כְּמִשְׁחָלֵל שָׁם, לִמָּה נִמְשָׁלוּ לֵדָת לַעֲץ, מִה טֶעַן
 קֶטֶן מְדַלִּיק מֵת הַגְּדוֹל וְכִי, הַדֶּרֶךְ הַזֶּה הָיָה נוֹהֵג כֹּל עוֹד שֶׁהָיְתָה הַלּוּמָה מְקוֹבָלָה
 בְּמִלִּינָה מִחֵת מוֹ בְּמִלִּינֹת סְמוּכוֹת וְהָיוּ בְּתֵי הַתְּלַמִּיד וְהַמְּדַרֵּשׁ קְבוּצִים בְּמִלִּי וּצְבָל
 מִבֵּל כְּאִשָּׁר רָחוּ רִצּוֹתֵינוּ עָה כִּי קִרְוֹ הַזִּמָּן מִשָּׁר יַעֲד הַשִּׁיט וְהַפִּיץ מִתְּכַם צְעִמִּים
 וְנִשְׁמָרְתָם מִתִּי מִסֵּפֶר מִטַּע הַנֶּה וּמִטַּע הַנֶּה צִמְרָע כִּנְפוֹת הַמֶּרֶץ, אִם שִׁד עוֹשֵׁי
 כְּתִיבַת הַתּוֹרָה שֶׁלֹּא יִשְׁפֹּר תוֹסֵף הַפֶּרֶת הַלֵּת כִּמְעַ צִמְרוֹר עַל הַפֶּרֶת תּוֹרָתוֹ
 וְעֵינָיו הַרְוּמוֹת מִה עִמְקוֹ מִחֲשָׁבוֹתָם לְרִמּוֹת מֵת הַנוֹלָד, כִּי דְבָרֵי הַסֵּפֶר סוֹבְלִים
 בְּמוֹרִים שׁוֹנִים וּמִתְחַלְּפִים וּכְמִטַּע שִׁגְרָם הַחֲדוֹד וְהַפֶּלְפּוֹל שֶׁנִּתְחַדֵּשׁ בְּהִבְנָתוֹ מִצִּדָּן
 הַתּוֹרָה, עַכְּז צִחְרוֹ הָרַע בְּמִטַּעוֹ לְמַעַן לֹא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה וּמִלּוֹתֶיהָ הַחֻלְקָה הַמִּעֲשִׂי
 הַמְּסוּר לְכָל, מִמִּנִּים בְּחֻלְקָ עֵינֵינוּ הַחֲכָמָה הַנְּרִיפָה מִשָּׁר מִיָּן בְּהַתְּנָה לְחֻלְקָ הַמִּטַּע בְּפִיפּוֹל
 שֶׁמִּרוֹ צְרִיכָה וְכִתְבוּ לְדַרְיָהֶם כְּסִפֶּר סִחְתוֹם לְמַעַן הַזְרִיז מִשָּׁר תִּשְׁוֹקְתּוּ עַל־יָד
 לְדַעַת מֵת מִלְּהִיו מִתּוֹךְ פְּטוֹלָתוֹ יֵה מוֹכִירָה לְשִׁמּוֹת מִפִּי רַב זְמוּרָה לְדַק וְלֹא
 יֵה לֵב מִחֵד בּוֹנֵה צִמָּה לְעַמּוֹ, וְהַרְצָלָה יִרְמָה לְגִלּוֹת סוֹד עֲלֵת הַחֲכָמָה לֹא
 לְתַלְמִיד קִדְמוֹ מִלּוֹ הַתְּנָמִים הַהִכְרָזָה לְדַעַת חֲכָמָה, בְּזִמָּת הָיְתָה כּוֹנֵת מִלּוֹיָהּ
 וּנְכִינָה בְּפִינֵי מִלְּהִים וְחָדָם, וְעֵינֵינוּ בְּמִגְרָה פֶּלֶא וְלֵךְ לְקַמְשׁוֹן, מִבֵּל מִשְׁמִים מִנְּחָנוּ
 וְחִטְמָתָנוּ גִּרְמוֹ שֶׁמִּצְדָּה הַחֲכָמָה מִמִּתְנוּ וְאִין מִיֵּשׁ יוֹדֵעַ לְכָל מִשְׁפָּט הַמִּלִּיכָה
 מִשָּׁר צִה שֶׁמִּרוֹ חֲזָל מוֹלָה שֶׁפִּתָּהּ בְּצִדָּהּ מִמִּשְׁכִּיּוֹת הַחֲמִדָה לְהַבִּיעַ חֲכָמָה וּמוֹסֵר
 וְעֵינֵינוּ לְחִרְפָּה, כִּי קָמוּ מִנְּשִׁים חֵלֶל לְהָיִיתָ לָהֶם מוֹרַח מִיִּסּוֹר

בלצרי ממונות ודעות, העתיקו ממנו אשר צעומק נאמר כפי חומר ומלבוש
 המלך, ופי' כל איש ואיש כל העולה על רשיונו עשה פסל ותמונה ונמשכה מהמונה
 חלול כבוד תואר ב' ממנו בגוים אך גוי אחד עזר עלות ועוזד מלילים ומממין הצלום
 העם הזה, והמכילה הקטה ומרה ממות שנמשכה לנו מזה, מצדן הממונה
 האמתית מצוי עמנו, וכמאמר כל דבר אמת יחייב דבר אמת, נהפוך הוא שדבר
 שקר יליד שום וכו', וכמאמר האמונה האמתית צדרכיו ית' הולידה כשרון המעשים
 במוסר וצדק מרץ, כן האמונה הצדוקה וכלוזה הולידה והלמיחה סעפים שנואים
 ופיתולים ומדות מגזרות, כמאמר ידמי' ע"ה" מ"כה תאמרו חכמים מנחנו
 ותורת ע"ה מל' מכן הנה לשקר עשה פט שקר סופרים. ואחשוב שעל זמננו
 התנצל עזרי' צדק ופולד ואמר "וימים רבים לישראל ללא מלהי אמת וללא כהן מורה
 וללא תורה", והמאמר ללא כהן מורה, סבה לשלפנו ולשלמחריו, כי ע"ה הפסק
 הלמוד מפי כהן מורה, נמשך שמת קדוש ישראל התור צדק גשמי ומשיגיו
 ונאצדה התורה שהיא תפארת לעושה, ומי יתן שיתקדשו משכילי העם לשמוע
 בקול חתמת הנצח הנזכרת "ואתם חזקו ואל ירפו ידיכם כי יש שכר
 לפעולתכם", לפרסם במקלות כי ישרים דרכי ה' לדיקים ולכובדים
 שונה ומחקה לדעת אם ראוי לצבול שכל ישר לקחת הדברים המלה כחומרם,
 אמרו פ' החולץ "שע" מנשה מידין דייני' וקטלנו, אמר ישע' ידענא צי"
 ללא מקבל מה דאמא לי, ואי מימא לי משוי' מזיד, אמר שם ואצלט בארזא,
 מתיו למרזא ונסרוהו, כי מטא להדי פומא נח נפשיה: גם נקח הדברים
 כפשוטם רלה ישע' ע"ה להליל נפשו ע"ה הזכרת שם משמות ידועים לו—
 ואין לא הרגיש כנסרו למרזא להמליט עלמו מיד משהית נפשו? ומלוב לא
 הלי עלמו שיעשה עלמו רומה ואינו נראה כמאמר צבול השמות מתפארים.
 צדיקת התנצלותה הזאת! ואם כי מין מחריות הצנת המאמרים המלה עלינו,
 כאשר בתנתי בשם הקדוש זל", מ"ה צהגדי לקהל עדתי לרוח מוסרי, זה
 דרכי לבאר כהשגת ידי יד כהה מאמרים כמלה ואליגה נגד עיניך ילדי
 מה שנגל על צבונת המאמר הזה.
 הלא ידעת מ"ה הסוהב צפתיחתו" כי צמאלי הנצחיה יש דרך שיהיה כל המלך
 מגיד ענין אחד צמאלי, ויצומו צמאלי דברים רבים מין כל מלה מהמלך מיוחס
 אל הנמלך מצל צמו ליפות המלך וסדר הדברים צו ע"ה, וכן הוא דרך המלה
 שנהגו חז"ל למאמר כצד כתצתי צמאמר לירות מהרן סי"ה ע"ה, וע"ה הנחה
 הזאת יש לפי שזה הונה צמ"ה, אמר שם ואצלט צמרצא" שצאמת היה ישע'
 ע"ה שפול להשיג על כל מה שטען מנשה תגלו, ואולם לפי שהיה יודע ומשטר
 שצמאמר לא יקבל תשובתו סצל יסורים קשים ומיתה חמורה והיה כאלם
 לא יפתח פיו למען צמאי כסיל מל ידבר, והסובל יסורים קשים ושומר פיו
 מצלי להשיג חורפו דבר מע"ה שיש צילו תשובה, לרין צאמת שיהיה ממיץ
 לצ צדקותו ית' ע"ה נשאו חז"ל משלם אמר שם רלו בזה שנסא נפשו
 ולבו מל מצוי שצמאים ואב"ק ע בארצא רלו שיעשה עלמו כעץ דומם
 צלתי מרגיש נמאמר שהמרז מל הגדולה וישע' ע"ה הרמה בצאת גדולה
 נפשו כי רצה אמרו עליו שצלט בארצא, וסצל יסורים קשים והלדיק עליו
 דין שמים ולא פסק צד אמר המיתה, כי מטא להדי פומא רל שפסק ממנו

כח הדבור אז נח נפשו מלהזכיר שם שמים ולדוק משפטו, דמולם טעם הענין
 שהעלימו הכונה להלבישה בחלה מפני שדנו וחשבו, שם ימרו הדלדל צללו
 גלה, תהי זאת סבה שילמדו מאחרים לעשות כמוהו למעורר עננים למיתה
 ויסורים הקשים ממיתה עלמה גם כותהי לאל ידם להליל פלמם במענה רכה
 משיבה חמה וימרו מי שעי' מנו למדים, והוא דבר אשר לא לוהה. ואם ישי' ^ע
 ע"ה עשה מה שפסה כי ידע ערך גדולת נפשו, הנה מי שלא הגיע למדרגת
 מסור לעשות כמוהו. ע"כ מאשר שכבר היתה בזמנם האמונה בין החמוץ
 מפנין השמים בשמות כי ע"כ היו הלביתם לשבתם פמ"ט ברחש ממנה, הגלינו
 גם על ישי' בממם אמר שם, ולהורות כולל הרולת לטול את השם יבנה
 ויטול. ומטעם זה אמרו ג"כ על מר"ה שהרג את המלרי בשם שלא יצא
 מאחרים לקנאות כמוהו ויתחייבו נפשים, וטעמו הדבקות ב"ה במ"ה המורה
 במדרגה ה"ה פמ"ה לשני.

וכן יבין המ' למרו בירושלמי הובא בהר"ה פ' עשרה יום סין על מצוהו לשמול
 דלתא בשם ושמח, ולמד הגמון ל"ג גם ב"ה דטלמא מתת' ^ע לאמר יבין
 חתא בלנעה - וק' מאך וכי כ"ע בעלי שמות מהו? וכן יוקאו דברי התוס' שם
 ע"ג ע"ה! ועיין בתשובת מהר"מ ח"ה ע"י ט"ו שהק' ע"ז מסוגי' דפ"ק
 דמכות וכ"ל פט"ו ממשות שהק' ע"ז מסוגי' דהמגה"ש. והאמת יורה דרכו
 שכך היה מעשה מצוהו לשמול ערך מטעם לא נולד, וזא בלנעה לביתו
 ושלא יכירו מותו החלף שמו ומלבושיו ורק למשתו גלה הדבר, ומ"ה הגמון
 ל"ג במתק שפתיו תמורת מאמר חתא בשם כתב מתא בלנעא, וחז"ל מפני
 כבודו של מצוהו לשמול העלימו הדבר וכתבו חתא בשם דהדין דין חמת.
 וה' למרו פ"ב דברכות בללמ' ע"ש קבמתו נקרא, ל"ל ק"ה למשה וך אמר
 לבללמ' עשה לי משכן מרון וכלים, הלך משה והפכן יא עשה ^ע וכלל
 וכלים, ל"ל משה רבינו מנהגו של עולם מלמ בונה בית ואח"כ מכניס לתוכו
 כלים ומתה מ"ו עשה לי מרון ומשכן וכלים, כלים שמי עושה להיכן מכניסם?
 שם כך מ"ה ה"ה וכו' ל"ל ^ע בלל מל' היית - וסמך לו מאמר ר"י מ"ה יוק' ע
 היה בללמ' ללרף מותיות שנהן נברמו שמים ומרץ. והנה מלצל המצוה
 במקראות שכבר עמדו עליה התוס' ל"ג נעבור בתרי המממר הזה
 מ"ך ישנה משה ממר ה"ה? ולא זו בללד מלמ ששותר דברי עמנו, שהרי
 בלוחות האחרונים נפחד שומר ה"ה פסל לך שני לוחות וא"ו ועשית לך
 מרון עץ ומשה הבין מד עתה שלמ הקפיד הש"ת על הסדר מטעם
 כשמצא והלוחות צילי להיכן מתנב ופסה מרון תחלה, ומדוע זה ישנה
 את טעמו וממר הש"ת? ועוד מחר שבין בשממרו ית' וצין צלוי מר"ה
 בללמ' על עשית הכלים במחרינה, והחלוקה הוא ממנם במרון ובמשכן
 מ"ך אמר בללמ' כלים שמי עושה להיכן מכניסם, הרי המשכן עשוי
 מכניסם שם? והיה לו לומר מרון שמי עושה להיכן מכניסו? והמחרון יותר
 נפלמ מחר שמלמכת המשכן המרון וכל כליו היתה נפרדה ולמ הוקם
 המשכן על יום ראשון למלואים צו ציום הוקם המשכן צו ציום הוכנסו
 המרק והכלים על מקומם, וט"ד היום היו חלקי המשכן טלמו
 כמו

כמוהארון והכלים מפיזרים ומסומרים במיזה מקום שהיה נכון לשמירתם מ"כ
 טענת כללם וחכמתו במה נחשבה ?
 ולא כמתפאר לחשוב עלות מל רום השגת ח"ל במלינתם מכל כתלמיד חזן לפני
 רבותיו מומר, אחרי היות דרך סלול לפנינו מפי הקדושים מפרשי התורה גם
 במדרישי ח"ל שהעמיקו עליה וסוד לדבר על כונת בנין המשכן וכליו שהם
 רומז למ"ב מו למעשה מרכבה מי שמיש לפי דרכו, גם מנחנו נאמר שהמשכן
 והארון רומזים לשתי מיני ההשגחות אשר שם הוא ית בעולמו, הן הנה
 ההשגחה הטבעית רמוזה במשכן שהיא המקיף כמו שההשגחה הזאת נודעת
 לנו מלד המקיף השמים ושמי השמים, וההשגחה הנסית אשר היא מיננה
 סותרת לטבעית מכל גדולה ממנה בעיניה ויסודה במקצת הוא הארץ
 הקדושה אשר עיני ה' מלאהינו דורש אותה והעם המיוחד לה הן עם לבד
 ישכן וה' צדק ינחנו רמוזה בארון והלויות שבתוכו, והכלים אשר רמזיתם
 נכללו בשלחן מנורה ומזבח, הן המה המזם וכחתי השלחן רמז לרכי
 הגוף והמנורה למוח השכל והמזבח יסוד התשובה כי זה כללם.
 והנה מאז מקדם טבם נתנה התורה מן השמים ונתפרסמה ההשגחה
 הנסית על האמות והמופתים בחלוק מנהגו של עולם לא היה מקום להשיג
 מלימותו ית' כל ע"י מעשיו בסדר הטבע והי' דרך ההשגחה מהממחר מל
 הקודם השכלת הסבה מידיעת המסובב, ומתוך פעולותיו בצרימה נכרת יד ה'
 הגדולה, מולם דורו של משה אשר עיניהם רמו מת היל הגדולה במלרים ובים,
 ויבצבצם שמעו קול ה' צבח במעמד הר סיני להם היתה ההשגחה כפלים
 לתושיה השכלת הממחר מן הקודם ידיעת חכמתו בצרימה מידיעת הסבה
 כטעם מלאכי מלהים עולים בתחלה ואח"כ יורדים בסלם הפיץ להכיר גדולת
 מל אחד השליט בכל הוא הצורא הוא היוצר כלם יחד. ועד"ז מחלל צב"ר גדול
 כחם של נביאים שמדמים הצורה ליצירה, ר"ל שמהכרת ההשגחה הנסית
 יורדים לחקירת השגחה הטבעית, ע"כ לגבי משה מלתא דוטרתה היא
 הצרימה וכל חלקיה וההשגחה הרמוז לו ולדכותי הוא הפך הכונה שבין הוא
 ית ליצור כללמו, ע"כ אמרו עליו במלימה שממר לתלמידו כללם עשה לי
 ארון רומז שיקדים הלמוד במה שחחר הטבע ואח"כ משכן רומז לטבע וע"ז
 יושלם בכלים תקון המדות והמעשים ע"פ ההכרה בנפלותיו, אבל כללם כהוגן
 השיב משה רבינו מנהגו שט לא כן הוא כי באמת לא רבים יוכלו לטלות מל
 הר הקודש מקום העיון בהשגחה הנסית הכוללת תבונתו, אך דרך החכמה
 הטבועה במעשה בראשית ולב נתיבותיה יכונו לבם להבין מה רבו מעשי
 בחכמה וממנה יעלו מל סלם הבינה, ולכן תמה משה ע"ה על כללם וממר
 שמה כלל מל היית - רלה בזה כמתפלל עליו מם גם הוא לא נה עליו מור
 התבונה ההשגחה העליונה ממעשה מרכבה וממר זה דרך תמה כהוללת
 לשון שמה? דרך שמה.
 ומולם מממר יודע היה כללם לדרך מותיות, ומחלל פ' המלניע"ב בשעלה משה
 למרום מלם הצ"ה קושר כתרים לאותיות "כונתם לפי דרכי יטן העולם
 ומלמו

וסלמו וכל המלימות בכללו יתכן לכוונתו יצאם ספר ומחברו הוא ית' שמו, כי כמו
 שהמלימות ולורת הספר מחובר מלותיות כל מות מורה על מחשבה פרטית
 שכלתה כלל המחבר, והממיר האלם מורה על קצוץ המחשבות וחבורם באשר
 הוא באספה במחשבת מחברם, ומתוך מחבר שלם לא מלך מותיות הנפרדות
 לבדנה נעמד על תוכן כונת המחבר מה שטעמו נעלם ממנו ולא ידענוהו
 ולא ראינוהו מעולם כן כל אחד ואחד מהנמלמים מתק לא נעדר מורה על
 מות ואין כונה מיוחדת ממתו ית' ואם נזכה לדעת חצירם וקסורם מיר הוא
 ית' דמ' שחקים וכל לבאם מחושים ודבוקים יחד בסוד ההשגחה הטבעית
 והנסית חכמה ובינה מ' ומ' הנה הוא ספר שלם מספר כבודו חכמתו
 ותבונתו מתוכו נכיר גדולת וגבורת חסדו ואמתו עם שטעמו נעלם
 ונסתר מעין כל וכבר השרות ע' ברמז ממנה חרוז ה', ומעתה יקר מה
 שאמר מכללם שה' יודע ומצין קסור הנמלמים שהיא קשר של תפילין (סוד
 ורמית את אחורי עין במורה פ' לא לראשון) במלינה נחמדה שהיה יודע
 לנרף האותיות שבהן נבראו שמים וארץ והן הן הדברים שאלא מרעה והשא
 שהבה קושר כתרים לאותיות, ובדרושי בארתי כל המחבר פ' ד' ואין פה
 המקום להאריך.

א שציה וארמה מ' פ' החליל קפא תהומא בעא למשטף עלמא, הרי כבד הובחנו
 ולא יצת כל דבר עוד ממי המבול? ולא הטוען שם מבול הונח רק אל היורדים ולא
 אל המים העולים - מ' ש' שתי תשובות - הא' - צ' המקנה הצימר שיפלי
 פרעה אמרו נדונם צמים שכבר נשבעה' שלא יצא מבול לעולם והם לא
 ידעו שכל כל העולם אינו מציא וכו' ולדבריו גם על כל העולם אפשר שיעל
 תהומות רבה? ועוד הרי נמר ולא מוסיף להכות כל חי? ואמר אשר שמת
 חל גבול לים חק עולם ולא יעברנהו ובפ' דתענית מצומר גבול הים
 והתהום ענין אחד הוא, דגרסי' חתם כנס כ' כל מי הים נותן באורות תהומות
 לר' צדרייתו של עולם ופ' ר' ד' ל' שהיה כל העולם שטוף צמים והצ' הכניסם
 במקום אחד ונתנם באורות תהומות חל שם גבולו מור לים עכל, מ' מ' מ' מ'
 אפשר שיקפא התהום למשטף עלמא לעבור גבולו? גם מדינא ק' מדוע היה
 דוד מסופק מי שרי לכתוב שם ולזרק' למי' הרי אין זה אלמ גרם מחיקה
 ובמקום מלוא ודאי דשרי במקום מלוא, כדמית' פ' כל כתבי עסיה הוא למסור
 גרמא שרי' ואין לורך לק' שדרש אחיתופל וא' שנעלם הדין מדוד אשר עמו
 והלכה כמותו?

ב ד' מיתת מ' רצח מי בעו לדיק צרו עלמא שנא' עונותיכם היו מצדלין וכו'.
 רצח צרם גברא שדרי' לגבי דר' הוי משתעי צהדי' ולא קא מהדר ליה וכו' /
 ר' ור' הוי יתבי כל מעלי שבתא ועסקו צ' ילירה ומי צרם להו עגלם תלתא
 ואכלו ליה - ואשר לו חין ערך לפה הל' יודה שהלצרים האלה רק בדרך
 משל נאמרו כי מ' יפלה על הדעת שיש כח צאדם לצרם עולם, ומל' ליה
 לקחת את הדברים ש' ר' ד' כמרמה חומרם שאם לא היו עונות מ' /
 כמ' הצדלה, כי מ' תלמידי ומאסה יאמר קדוש? והאם שאצ' י' /
 נקט הענין כפ' טען וערצם צעניני האסור והמותר צמ' ס' הנל
 הלכות

הלכות כספים כהלכות שבת וכו', יש מהן מותר לכתחלה כדל"ח נראה כל מעלי
 שבתא וכו'. הנה לאנו מורה שהוא ע"ה לא כמחשבותינו צפנין ספר יצירה
 שהוא לרוב שמות הקדושים מחשבותיו, דהא כ"ל ינהו בהלכות כספים אמרו
 עליהן שמכחיטין פחליה של מעלה ויפה עשה ח"מ"ם ז"ל שהשמיט הר
 מימרה דל"ח ואלה הביא דבריו ב"פ י"א מהלכות פכ"ס מטעם זה
 אמרם כל הולך משרים יטפוס בלדק שדברים המלה ודומיהן אשר הוא הפנין הרצ"י
 ממה שכן אליו רצ"י ע"ה בחבור התלמוד, כמ"ס הרמ"ם בהקדמת זרעים
 הפנין הרצ"י הדרג הנמלא בתלמוד יש בו תצוה גדולה שהיא כולל חדות פלמות
 וחמודות נפלאות כי הדרגות ההן כשיסתכלו בהן הסתכלות שכל יובן בהן
 מהסוד האמתי ויגלה מהן מן הענינים המלהים, ואם תביט מותו על פסטי
 תראה כי ענינם רחוקים מן השכל מה שאין למעלה מהן, ע"כ אמרם כ"ז יתכן
 בדברי אגדה מכל מה שהפתקו ח"ל הלכה למעשה בעניני האסוף והמותר חלילה
 מחסוד שדברו דרך משל, ולכן במשך שבה שקפה האסונה צמה שהפתקו במ"ס
 שבת הלכה למעשה בענין הקמיעות היה לראות שהם ז"ל מחזיקי האמונה הזאת
 ונאמן עלי עד בשחק שטרם זכיתי לצמר דבריהם וגם בעיני היה הדבר מצהיל
 חיל ורעדה מחווי, כי מלכד שדברי המורה פ"ס"א ופ"ס"ב לראשון שהחליט על
 המאמין בצאת מאמר החכם ע"ה פתי יאמין לכל דבר, הוא סתירה לדברי ח"ל
 אלא שגם דבריו סתריים זה מת-זה אחר צפ"ל מהלכות שבת הלכה י"ד
 העתיק גם הוא דבר יהם להלכה למעשה! העתרתי אל הגל עיני! שלח מורן
 ואמתך המה יחווני - וברור השם אשר לא עזב חסדו מאתי ואמיר מחשבי
 להראות שגם במקום זה אין סתירה מכל חזוק לדעתו וסדרתו היסרה, כאשר
 בארתי בראש מונה, ומקומתי לכבוד ת"ל קרמתי למאמדי, מוללו מלילות
 מלותי מנסע נעמן משפט"ה תהום רבה רוממותהו, ועפ"ל דרכי בארתי
 גם דברי המ"ר באיכה, חן חן להם ומתוקים דבריהם לצמר המקור בירמי
 כ"א, שם נאמר: הנני מסיב מת כלי המלחמה אשר בידיכם אשר אתם נלחמים
 צם את מלך צבל ואת הכסדים הלרים עליכם מחוץ לחומה ומספתי מותם
 אל תוך העיר ונלחמתי אני אתכם ביד ננחיה וגו', שנראה שמה ש"סמפ"ל
 הכלי מלחמה מחוץ אל תוך העיר יסוצצו בעיר צרות רבות ורעות ולא ידענו
 מה הוא? ולפי באורי שם בראש מונה ש"ה"ו רשעי הדור חכמים בטבע והיו
 מקיפים את ירושלים ע"י תחבולה בחומת מש ומים וזאת היתה כלי מלחמתם
 והוא י"ת שכל עצתם שצמו האש והמים אל תוך העיר ותמר מלמכים שזכרו ח"ל
 פה הכונה על הכחות והפעולות, ובזה דברי ירמי ע"ה ודבריהם ז"ל יכנו
 יחד צט"ז טעם ולעת.

ואחר הקדמתי לפניך אהובי ידיד נפשי מת כל מלה הנה נפלה תלונתך בעלי
 במה שכתבת זה לאנוך אך מה ש"ב אדוני על ענין הקמי עים לאמר שאין בהם
 ממש, נ"ל כמות לקבלתנו הנממנה צפי גדולים חס"די. עלין אשר כלם כמת
 שמו כח בקמי עים לפעולות צעולם ע"י לרופי מותיות / והגם כי דבר זה
 נשגב מדעתנו לא רק הוא, כי מלכד שזה נראה מכמה ממרי התלמוד
 המדברים במוותיות כמו יודע היה צלמל וכו' הלא גם מהר"ם קורדנ"ר
 כלם פה אחד החליטו ואמרו שיש בקמי עים הצנויים על לרופי מותיות

וְהָיָה לְהוֹרֵא פְּעוּלוֹת כְּשֶׁצִּיצָה מִדֶּרֶךְ הַטֶּבַע עַל כִּי אַחֲרֵי שֶׁמִּין מִדְּצָרִי
 הַתְּלִמּוֹת רָחֹק כִּי עָכָה שֶׁמִּמֶּנּוּ הַגְּדוֹלּוֹת לְדֶרֶךְ חֲלָהּ וּמִלֵּילָה נִמְמָרוּ
 אֶצְרֵי אַחֲרֵי הַחֲכָמִים הַבָּאִים אַחֲרֵי חֲתִימַת הַתֵּל מוֹלַע לֵילָה לְקַצֵּל
 מֵהֶם סִבְרָה מִחוּקֶשֶׁת פְּתִיחַת לְמִפְתַּח הַסֶּבֶל הַיֵּשׁוּבִיל חֹו כְּשֶׁלֹּא לִמְקַל
 בְּכִזְזוֹם מִנִּי אֶבֶל יָקָר תִּפְמָרֶת מִכְמָתָם צִתְלִמוֹד גְּזִלְכוֹת גְּדוֹל מִמֶּד מִצֵּל
 לְכֹוֹל הַסִּמָּת גְּדוֹל מִכָּל וְהָרִי לִפְנֵינוּ דְּבִרְכוֹת שֶׁלָּא גִבְרָו צִתְלִמוֹד וְתִזְכְּרוּ
 בְּדִבְרֵי הַגְּמוּנִים שֶׁבִּינוּ תְּכּוּפִים וְסִמּוּכִים לְדוֹר חֲכָמֵי הַתְּלִמוֹד לְהִרְאֵה פֶּקֶדֶן דְּקִדּוֹ
 שֶׁלָּא נִהְיָ לְצִוְרָה וְיִינָן טוֹ מֵהָ מִי מִן סִקָּו (וּבְשֶׁמֶת הַיֵּשׁוּבִיל סִקָּו) שֶׁחֲתִי לְמִלּוֹחַ
 טַעַם לְמִנְהַג שֶׁמִּצְרִיכִים צִרְכוֹת הַמִּלָּה וְלִפְעַל נִרְאֶה לְהַצִּיחַ סֶעֶד לָזֶה מִתְלִמוֹת
 עִירוֹן צִפְּרִי לְחִזְרָקִין מִם אֶרֶץ מוֹמָה צוּרָה מִנִּי דְּשָׁמַיִם וְאֶרֶץ עֲלֵה
 שֶׁמֶד וְאִי תִמְנָח הֵן צִפְּרִי מִן סִלְכָה כִּרְיָ וְאֶרֶץ וְאִי תִמְנָח צִפְּרִי מִן דְּרִי? דִּמְמָר
 קִדְּשׁ צִרְיָ וְהָיָה נִמְנֵי מִכָּל מִין וּמִין תֵּן לוֹ יַעֲשֶׂה צִרְכוֹתֵינוּ וְלִכְאוּרֵי קֶדֶשׁ
 מִן שֶׁרִי גִלְגָּל מִמֶּד מִן הַלָּמָּה צִרְיָ לְמִנְהַג הַצִּיחַ טַעַם לָרִי? מִלָּא לְהוֹדִיעַ
 דְּעִבְרִי לְמִפְּלִיחוֹת חֲכָמִים עֲלֵינוּ מִלָּא בְּכִבְיָהּ שֶׁיֵּשׁ לִפְנֵינוּ בְּרִכַּת פְּרִי הַאֲדָמָה
 כִּלְתָּת גַּם הַנִּמְנָח הִירְקוֹת מִצֵּל גַּם הֵם מוֹדִים לְהִרְאֵהוּ שֶׁיֵּשׁ לְצִרְיָ עַל כֹּל מִין
 הַנִּמְנָח שֶׁנִּהְיָ מִמֶּנּוּ הַעוֹלָה וְצִהְכִּי נִיחָמִין לְשֶׁצִּי לְצִרְיָ הַרְאֵה צִדִּיק לְשִׁין
 הַצִּיחַ צִדִּיק פְּדִיּוֹן הַבֵּן וְתָקַל מַלְוֹת לֵאמֹר לֵהֲנוֹת נִתְּנוּ דָּשִׁים מִן הַנִּמְנָח הַנִּמְנָח קִיּוֹם
 הַמִּלּוֹה וְכִיּוֹן שֶׁלָּא מִפְּלִיחוֹ הַצִּרְיָה מִשֶּׁר קִדֵּשׁ עוֹצֵר צִרְיָ חֲזָל מִן לְהוֹסִיף וְמִשֶּׁה
 לֵאמֹר לְצִרְיָה מִצֵּל בְּכִתּוּבוֹת לְצִרְיָ מִעֲנִין צִרְיָה עַל הַנִּמְנָח מִמֶּנּוּ הַגּוֹף
 שֶׁפִּירָה וּמִסִּתְּצֵר לְצִרְיָה וְאִם צִבְעִין זֶה שֶׁמִּין צוֹ חֲשֵׁשׁ מִסּוֹר כְּמֵשׁ הַטֵּז זֶל
 מִן מִנִּי מִקְצִלִין עֲלֵינוּ לְצִרְיָ מִה שֶׁחֲלָשׁוֹ הַגְּמוּנִים אַחֲרֵי חֲתִימַת הַתְּלִמוֹד עֲמִכּוֹב
 בְּלִצֵּר שְׂנוּגֶה לְמִמּוֹת הַלֵּב וְיִסּוֹד לֵת תּוֹרַת מִשָּׁה יִכְלָתוּ וְהַסְגָּחָתוֹ וְאִחֲדוּתוֹ
 שֶׁמִּין לָנוּ לְקַצֵּל לְצִרְיָ מִה יֵהִי הַמּוֹמָר מִי שִׁיְהִיָּה וְחֵם גַּם לְעִינֵינוּ יַעֲמִל
 וְיִשְׁעוּ מַעֲשִׂים נִשְׁגָּבִים מִדַּעַתְנוּ הֵנָּה בְּכָל זִמָּה לֵאמֹר נַחֲשׁ לְהַמְמִין לְצִרְיָ שֶׁמּוֹתָנוּ
 לְצִרְיָ נִגְלָה בְּשֶׁלֹּא הִיָּשָׁר הַנִּתְחָן לָנוּ מִחֲסִדּוֹ יֵת – וְמִה נַעֲמֹו לְצִרְיָ הַרְמָזִים זֶל
 פֶּחַ מִיִּסּוּדֵי הַתּוֹרָה שֶׁהַמִּמְסָן עַל הַמּוֹתוֹת יֵשׁ צִלְצוֹ דּוּפִי שֶׁמִּפְּסָר שִׁיעֶשֶׂה
 הַמּוֹת צִלְע וְכִסּוּף וְיֵהִי הַכּוֹנֶה לוֹ זֶל צִבְעִין לֵט וְכִסּוּף מִה שֶׁהוּא וְאִנּוּ מִין לָנוּ
 לְדֶרֶךְ לָזֶה כִּי גַם הַרְבֵּה מִפְּעוּלוֹת הַטֶּבַע עוֹלָם נִשְׁגָּבִים מִדַּעַתְנוּ וְהֵם תִּפְּלוּמוֹת
 חֲכָמָה צִמְחָה זֶל מִשְׁתַּגֵּעַ בְּחִזְיוֹנָהּ הַבְּלִיָּם מִכִּי מִצֵּל צִרְיָ כְּשֶׁמֶשׁ הוּא גִּבְרָתוֹ
 מִעֵר שֶׁהַיֵּת נִשְׁעֵי כִחַת נִפְלָאוֹת בְּנִפְשׁ הַמֵּלֶךְ מִהֶם יִסְתַּעֲפוּ פְּעוּלוֹת נִפְלָאוֹת
 לְמִרְאֵה עֵין הֵן נִשְׁגָּבִים וְנִחְנֹו לֵאמֹר נִדַּע הַסִּבּוֹת שֶׁמִּהֵן יִסּוּבְצוּ הַפְּעוּלוֹת וְעִבְרִי
 מִינֵם לְשֶׁמֶה הַטֶּבַע וְלֵאמֹר סוֹתָרִים לְשֶׁבֶלִי הֵלֵךְ תִּדַּע מִתְּמִיךְ מִלָּא זֶה לוֹ כִּמוֹ
 חֲמִשִּׁים שָׁנָה חֲבִים וְרוּפָה מִשְׁכִּנְזִי סֶעֶזְמָר שֶׁמוֹ לְצִרְיָ נִפְלָא לְרִפָּא כֹּל חָלִי וְכֹל
 מִדְּבָר הַרְמָזִים! רִיט הַחִיָּה הַסּוֹתָרִים (טֵהִירִיסָן מִמֶּנּוּ עֲטִימִים מוֹסִי) וְאִמְרָה שֶׁ
 הַיֵּחַ חֲיִים מִשְׁנִיבֵי צִמְחָה וְכֹל הַנִּמְנָמִים וְיֵשׁ כֹּחַ בְּמִדָּם לְשֶׁמֶשׁ מִמֶּקוֹר הַמַּעֲיִין
 הַיֵּחַ מִשֶּׁר לֵאמֹר יִכְדָּב וְלִחְלָקוֹ עוֹ נִגִּיפָה וּפִגִּיפָה מִמִּדָּם לְמִדָּם וְעִסָּה פְּעוּלוֹת
 לְעִינֵי כֹל הַחֲכָמִים צִעִיר פִּתְרִין וְכִי יוֹדֵעַ מִמֶּנּוּ כִּדְמָה לְצִרְיָ נוֹדֵעַ לְחֲזָל
 שֶׁמֶד הַמִּצְרִימֵי הַחֲוִילָה נִיטֵל מִיָּמָם (הַמִּסְפָּר הַזֶּה רִגִּיל לְהֵם לֹמָר עַל עֵינֵי
 צִלְתִּי מוֹחֲלָט) וְהוֹמָתוֹ צִבְרָן גִּילוֹ וְכֵן הֵם דְּרִי שֶׁ לְרִחְצָה הַצִּיחַ יִדָּר וְהוֹקְמִיָּה
 כֹּל כֵּהָג מִטֶּפֶס שֶׁהַסִּבּוֹת הַפְּעוּלוֹת לֵאמֹר נוֹדֵעַ יֵשׁ לְקַצֵּל מִפִּי חֲבִים כִּיּוֹן שֶׁמִּין

זו סותר לחקי החכמה, והרי גם סבת כח השואף למאגנטט צלל מתהצמזל ועלם מעין כל משכיל והוא יסוד נכון ואמת, חבל להממין שיש כח בלריוף שותף פגרים מתים שמיין בהם ליור והסכלה לשנות סדרי מעשה ברהשית אשר הכל בחכמה ממתו יתכוננו, ומכאן על הדרך שזכרו ז"ל בדיכא רבתי חלל שמשטותו נרמה שיש כח בלרופי מותיות להצריח משרתי עליהן מלאכי מעלה לשלות תפקידם משרהו פקדו נעשות רצונו י"ת, חלילה להממין כי הו"ק נמנע קיים וזר לשכל ואמונה בזאת מתעבה בעליה ותולכים בתוהו למ דרך. עכ"ל משרתי שית לעשות להם לזהר שחלל לא נתוריד לאמונה הזאת ודברייהם מסכימים עמם לדברי הרמב"ם ז"ל שהם לדברים מיוסדים על דבר אמת.

ולכא מודי דלא רמיזת דמוריי"ת, ומפער שצמ על העין הזה מזהרה מיוחדת בתורתנו הקדושה (דברים ז') אמר הכתוב: ונשמרתם מאד לנפשותיכם וכו' פן תשחיתון ועשיתם לכם פסל תמונת כל סמל (וילל). תבנית זכר או נקבה תבנית כל זהמה - תבנית כל כפור - תבנית כל רומש בצבית כל דגה וכו' הנה צמר צפרט כל מיני התמונות אשר צמור הרקיע במרח. וגמלים חזר ואמר: ופן תשא עיניך בשמיים ורמית מתהשמש והירח ואת הסוככים צפרט ומחריו כלל כל צלם שצמרים, וארי שזכר כל מיני התמונות שצמרים למיניהם, ויחזר עוד (שם ב') והשמיים לכם פן תשכחו מת ברית אשר ברית עמכם ופשייתם לכם פסל תמונת כל אשר לך ה' מלהיך " ומלכד שחמזהרה הזאת מיותרת שזכר צמה המזהרה למעלה דרך כלל ופרט, והיה לו להסמך צמד מה יעצור עליהם אם הם לא ישמרו הפסוק כי ה' מלהיך משמוכלה וגו' הנה בטעם המלהיך אשר לך ה' נבוכדנאצר המופרשים, ומן פותח כי הגם שחמלנו ענינו לפעמים מזהרה ומניעה שלא לעשות, מ"מ הוא צקסור מלת על, וזולתו לא מלמנוהו רק על עשות דברי. ומינו דחוק לפרט שהתורה הקדושה המזהרה בזה על ענין שצפלינו לעשות פסל תמונות ולהממין שיש בהם ענין צממית תמונת כל כי באמת המותיות הן תמונה כללית כל דבר נחלם יצויר בהנה צמכת צ וצטוי שפתיים, ועליהן ממר אשר לך ה' ואו כי נחמנו צממת על מותיות האלו לשמרים לכל דבר קדושה צכת צבת התורה, התפילין, והמזוזות, ולשמרי המלות שהן בלשון הקודש דוקא, חבל חלילה לחשוב שיש בהן דבר עצמי כי על מלה נאמר כי ה' מלהיך מל קנא והטוב יכפר בעלי מם איתי צמדת האמת.

מל תפלא מ"ך נתפשטה האמונה הזאת באומותנו כי כזאת וכזאת קרה לנו בעונינו שגרמו שחלצלה החכמה מאתנו באמונת הוצרי שמים החוזים צבוכבים מומות שום שמה צרת משפטם חדעו מקרי העולם והמדינות וממורעות מיש ומיש כל ימיו ומה מאוד נאמנו דברי הרמב"ם ז"ל צתאציה לקהל מרשילם וזל לריים שיתם לעשת שזכר חזרו הטפשים מלפנים ספרים (בענין גזרת הכוכבים) ובמה חנשים גדולים צטנים לא צחבמם חלדו כל ימיהם בלמודי מותם הספרים ודמו שמותם ההצליים הם חכמות גדולות, והוא החולה הגדול והרע שכל הדברים שצממו כתובים צספרים יעלה על לבם שהם אמת, וכ"ל צמם יהיו הספרים קדמונים ואם נתעסקו חנשים רבים באותם הספרים ונשמו ונחמו בהם מי יקפץ דעתו אל כמהר לומר שחלל דברי חכמים צממר צלצו, מפן לסקר עשה עט סופרים? וכי צחם נשמו צנתנו צאלו הדברים? וזאת היא שחלצלה מלכותנו והחריבה מקדשנו והמריכה גלגלנו והגיענו עד הלם, שחבותינו חטמו לפי שחלמו ספרים רבים צמלה הדברים

אל החושים בכוכבים, מדברים מלו הם עקר עבודת כ"ם כמו שזמרינו, טעו
 ונהו אחריהם ודמו שהם חכמות מפוארות ויש בהן תועלת גדולה ולמ מתעסקו
 בלמידת מלחמה וכבוש מלכות, מלא דמו שמוותן יועילן להם, ולפיכך קראו אותם
 הנביאים ע"ה מבליט ומילים, ודמי סכלים ומילים היו ואחרי התוהו אשר למ
 יועילו הלכו, וכ' עוד שם ואני יודע שפסח סתחפסו ותמלמו דברי יחידים
 מחכמי האמת רבותינו ע"ה מדבריהם מרמים שבעת תולדתו של מלך גרמו
 הכוכבים כך, אל יקשה זה צעניכם, שאין דרך שניית הלכה למעשה וההדר
 מפרכי ואסנוי, וכן אין ראוי למלך להניח דברים של דעת שכבר נתממתה
 הרמי בהם וינער כפיו מהם ויתלה בדברי יחיד מן החכמים ע"ה שפסח
 סתעלם ממנו דבר באותה שעה מוסיף באותם הדברים רמז וכו' עכ"ל.
 ומעתה אין תמה — אם לדברים הכלים שממקור משהת הכסדים והכלדים נבעו והלמיחו
 ענפים משרש פורה ראש ולענה עבודת אלילים נתקבלו בע"ה באומותנו, הלא לא יבאר
 סתפסמו ג"כ לעית מסובשות באמונה בסגולת המותיות ולרופץ, אשר המקור
 פתוח למדרש חכם מחכמי היון שהיה בזמן קדום, וראה שפקר הטעות בעבודת
 כ"ם ודורות מאונת מצלל חיים ודומיהם נחשכה, למאז החכמים מקדם עשו
 הצורות ההם לסמנים ידועים ומפורסמים צימי קדם אשר כל צורה תורה על
 ענין שלם מחכמת הטבע וספור קורות דברי הימים, ודבר זה מפורסם ממל
 בשם הירמיהו יקראו, ובמורך הימים וקלקול העדות, גם בעלת כהני המלל
 אשר למען יתנשמו ויכלעו צלע כסף החזיקו האמונה / שיש בצורות ההמה
 הוראה עלמית וכחות מלהות לפעול פעולות נשגבות, ע"כ להסיר המכשלה
 הזאת בגליל פיתוגמה תכם יון תחבולה ועלה עמוקה להעתיק המושכלות
 הכוללות מן הצורות הקדומות אל מתכונת המספר, וחשצ שצזה סקל את
 הדרך מבין נגף, כי מי יבוא לחשוב ולומר שיש ברשומי המספר דבר עצמי
 זולת מה שירמזו במניין, אבל הנפיון העיל שלם הועילה מחשבתו כי זה דרך
 רוב המנשים בסל לנו, בטבעם תשוקה לדעת ידיעות רבות וכספו לדיעתם
 כוסף למתיו אלל יכד עליהם הטורח צלמוד הסדר והלעת הקדמות ההכרחית
 לקנות חכמה, ויספיקו להם בדמיונים כוזבים תנוח דעתם עליהם, וכל עוד
 שהיה הדבר זר ומפליא לעשות כפי סברתם המשובשת ייטיב צעיניהם (ועיין
 במורה פ"ל לראשון) ע"כ שבה והיתה עלת החכם הנזכר מכלם לבצר ויצטרו
 ויכסלו גם ברשומי וסמני המספר לחשוב בהם כחות וסגולות למעלה מן הטבע
 וזדים לשכל הישר, וכאשר נתערכו באוים ההם מין להפלא כי נתפשט השבוס הזה
 בין אומותנו והיתה זאת קל להם להחליף סמני ורשומי המספר באותיות מל"ף ב"ת
 אשר בלשונינו גם המה גמני המספר, ויפן באיזה מספרים מלאו ג"כ הוראה
 נכונה תלמידת דעת מוסר ויראת ה"ת דרך משל: המקרא פותח את ידיך ורת
 ממנו הוא פ"א. עולה במספר לא במספר שמות מל"י והו"ה, והנה מין בזה
 גמני לחשוב ולכין, מי הוא זה הפותח את ידו להשביע כל חי? הוא מלהינו אשר
 שמו המפורסם הו"ה וכנויו מל"י — נתפשט הענין יותר עד שנפלו ברשת הטעות
 לחשוב באותיות פ"א סגולה וכח עלמי שהוא שם מלאך מו עלם מלהות פועל
 נפלאות על המחיה ועל הכלכלה, ועתה כשמפליין על הפרנסה, תחת הכונה
 הנכונה והצור הממתי שנוץ לכוך לעושה נפלאות גדולות לצדו הוא הו"ה ב"ה
 המכונה מל"י מו מלהים, המה מכונים ומתפללים לציור פ"א שזמחשבתם
 אשר הוא מללם בעל הפרנסה, אמור נא קורא נעים האם מין זה עוצל מלהים
 אחרים ר"ל?

כ כה קרה למנ"ל גב לשם מלפץ שנמלא לקדמונים וכבר הערה מת מקורו העקרי
מ"ז פל"ח וז"ל: הרימה יחשב שהוא שם מלמך ומינו כן מלא הוא כנוי לשם הוי"ה ב"ה
בחלוק המותיות בל"ב דל"ת ב"ש ע"ש ועדיין הוא בלתי מוכן בלי טעם מה ראו
על ככה להחליף המותיות על"ד ולא זולתו? ויראה לי שראו חכמי הדור ההוא
ההרגל שהיה מלל ההמון להזכיר שמו י"ת בכל מקום ובכל זמן, כדרך המומות
שכניהם ישאו שם עבודתם לבל-דבר, ולאשר מנחנו בני ישראל מוזהרים על
כבוד שמו י"ת וזכרונו שלא לשם שמו לשוא הלבטל מהמון העם הוא
דבר נמנע, כמו שמטעם זה קימה התורה והשמייה מלות הקרצות כמ"ס
המורה פל"ז לסלי"ס, ראו בטוב שכלם להרגיל העם להזכיר תחת ותמורת
השם שם מלפץ, ובחרו בחלוק הזה מזולתו, ימין יש בהוראת החלוק
הזה הוראה נכונה לכבודו, כי הוא מורכב מן פעל מלא (ונשמע ה"א
כדרך נחי לא כמו ולמה לא מלתי חן, במדבר י"א) והוא מורה על המלימות
ומן פעל פלה המורה על הדבור ויהיה השם **מזפץ** מורה על היכולת
המלהי אשר בדבריו שמים נעשו וצרוח פיו כל לבאם, וממנו יק' יש על שמות
ע"ז ומ"ז מותיות שנמלאו בדברי חז"ל, שמי אפשר צדום פנים שיהי' מ"ז מו ע"ז
מותיות וזכור המלות ההן למחמר שלם היה המחמר מורה על עיון מושכל
נפלא ונורא בחכמתו ותבונתו י"ת ודעת דרכיו כמ"ס המורה פ"ב ורק המון
הפתאים המממינים לכל דבר מולא הפה בלי הצנה וליוור לקחו העניינים המלה
כלאו יש בהם ענין עזמי סגולה נפלאה ופסחה הדעה המשובשת לנגע לרעת
מין מרפא.

אברהם כל מרעין ביסין אשר גם הקלקול הנזכר בתוכם שמרעו למצותינו היתה
יטן כי חלל להיות להם שלמות הלמוד בלשון הקודש אשר אך זו תתרבה החכמה
להצין סודות התורה ולכלל משפט העם בלדק גם בדעות גם במדות גם
בהנהגת המדינה, ע"כ בתורת הש"י וספרי הנבואה מת היסרה עקשו ולקחו
המליצות הנכבדות רק לפי חמורם וכמאר חללו מרחות יושר אשר הוא רק
מחד נתן מרועה אחד ולא יפרד ומין בד מחלוקה, וחלכו מרחות עקלקלות ונבלה
שפתם נתפרדו גב בדעותיהם וזאת היתה הסבה שנתרבו הכתות ומחלוקת
בישראל, כי כל כת וכת עשה לעתה סמוכין ממקדמי קודש, ומחשובשט
התנבא ישעי' ע"ה (נז) אחרי הקדימו ואמרו "כי לא לעולם מריב וגו'
אמר בעון בלעו קפפת ומכחו הסתר ומקלופ וילך שובב בדרך לבדורכו
רמיתי מרפאתו וגו' צורא ניב שפתיים שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה'
ורפאתיו. והנך רומה הלחץ אשר למפרשים בטעם הממאר צורא ניב שפת'
בקטורו, ולי יראה שהממאר הזה משפיע לנו מלת-דברי הפסוק הקודם
שממר דרכיו רמיתי ומרפאתו ולא במר ענין הרבואה, ובמחזרו וגלה
לנו מהות הרבואה, ואומה כל המפרשים לקחו ענין הכתוב בעון בלעו
על בלע כסף, אבל אחרי שמלמנו הוראת פעל הזה על פרוד הרכבת
החלקים, יתר ידו ויבצני (מיוצר) מינו רחוק שיפורש הכתוב בעון
בלעו על פרוד הדעות ומחלוקת הכתות למאנה שנתפשטו במומתנו
ויפה לקח הנביא במלילתו הפעל הזה, כי לא ימנע משיהיה למיס ומיס
ממנשי הכתות וכהניהם גם כואת בלע כסף, ועם זה יונח לנו
ד מלה אחת, כי מנה היו חלו כולות רבות כלל ע"ב מותיות מה

מה שסעך החכם הכולל איש הידנה יס נלוי בצמורו להפטרות שחרית י"כ
סלפידס סמפרסים וילך סובב ענין מרידה לא יתכן התואר צדק לזר שהוא
צב מקום הוראה על הליכה בתמימות כי צאמת רבים המה עם המרץ
אשר צתם לצדם ימרדו במלהי אמת כי לא יצינו את תורתו והם סומכים על
בונה יגם הרועים אתהם וחושבים שהולכים צדרכי השם, ע"כ אמר,

וטעמו שהוא י"ת יחדש כ"ב שפתיים כי ימלא פני תבל תנובה מתנובת פילדין
 ינוב חכמה, וזוהי יהיה שלום לרחוק ולקרוב, זאת יעץ ה' לצמות ואמו
 "ורפאתיו" כי מך בזאת ירופא שבר ב"ת עמנו ומזבח ה' תהרום.

אמר בכל זאת עוד תפעם רוחך במסר גדולים מחכמנו בהלכות ופוסקים יחזיקו
יד עושי המלאכה מלאכת מחשבות בקמיעות ובשמות. רמה לדברי הרמב"ד
זללה פ"ג מחשבות הלכה ז' שכל מה ש"הרמב"ם שם ה' הנקראים מינים -
מכללם האומר שיש דין אחד לכל הוא גוף ובעל תמונה, כ"מ"א ולמה קרא לזה
מין וכמה גדולים - הלבו בזו המחשבה לפי שראו במקראות ויותר ממה
שראו בדברי האגדות המשכשות אל הדעות, עכ"ל - הנך רומה כי כל חכמתם
בהלכות האסור והמותר לא עמדה להם, ומקולר רוח דעת בחקר מלהי על
פי פעלו בעולם, וט"פ חכמתו בתורתו הרסו אל הר המלהים לראות ויחפלו
דברים אשר לא כן על מלהים ממת. שומע לטלת המורה פנ"ט לראשון אשריו.
שמר ע"ז" ואם תהיה ממי שיחוס על כבוד קונו מין לך לשמוע דבריהם בשום
פנים כ"ש שתאמרם וכ"ש שתעשה כמותם וכבר ידעת משמת מי שיטיח דברים
כלפי מעלה ומין לך שתכניס עצמך בשום פנים לתמרי השם בחיוב, להגדיל
במחשבתך ולא תלך ממנה שסדרוהו מנסי כה"ג בתפלה ובדרכות ובזה די
לפי ההכרח ויותר מדי כמ"ס רב חנינא ע"ה: השתמ ומה הני תלת המל
הגדול הגבור והנורא מ' למו לממרינהו משה ומתו מנסי כה"ג ותקנינהו בתפלה
מן לא הוינן ממרן. ע"ס.

ואתה מקובל ידי רמיתך מזהב חכמה וכגדר החכם הלומד מכל מלך התהלכת
 בעיני כלך הזך גם מעצרות ספרי ראש אמנה ע"כ אליה נל לפניך את אשר
 הוספת צמור על מ"ג בראש בענין תמרג"ז נתיבות חכמה ו"ג ספרי פינה זה
 הוא יהנה העיין הזה שמספר ל"ב נ"ה רומז אל השכלתו וליוורו אשר השכיל
 ולייר בקשר המלימות בסדר מ"ב סיפיה הכל פועל ונפעל בכח התבונה אשר
 נתן ה"ת במלאים וזכרו במספר ל"ב לפי שאין תבונה בל. מקום ר"ל שתנוע
 חומות המושגת לנו נופלת בגדר המנהיג וזה שגלגל הניחו ל"ב רוחות
 המשיגים הם מקורי האנושיות בעולם התמרי מסבבי תנועות כוללות
 תפריט דש"כ מחן תמר שהשפלה והטיוח הזה המושג לנו יתואר בל"ג
 נתיבות אברהם זהו אלף מ"ב ופיין הזה ממקום קדוש יהלך על שפירס
 רע"א מהמתמ"צ קדושים שאלות חכמה תקראם כבוד ואלו בגין דעבדות
 ממנה יחולו צלחם כבוד יצ"ל שזימן דציון מתבירי כל מובדל דברמסית
 מתקדמת כבוד על שפירס בזה כונת הכתובים מלך כל המרץ כבודו בי כבוד
 עולה ל"ב במספר וע"י ל"ג נתיבות המלה מתגלה כבוד גדולתו אל בתחתונים
 ומלאתמה על מה של צר ממדת חכמה באלו היום עצם במלכות חזן לנפש
 כי כן משפט הענין לעצם ממנה המקרה נלגיירה באלו הנתה

דבר נמלא חוץ לנפש, ואמרו צ"י יירה"ל כלל נח (שמרומד כלל שמות מלהים שנזכר
 במעשה בראשית וכל השלל ששם מלהים עולה במספר כמספר הטבע שהם
 תמר לחקי שמים וארץ ע"פ סדר החכמה כאשר בארתי הוראת שם טבע צ"י ח"מ
 מות"ל חקק יה לבמות את עולמו. והמלגלים עלי טענו שלפי דברי המלה רב
 החוצל אשר ידע שמות הרוחות למספר החלוקה הנזכרת השיג סוד לל נח? ורמה
 מהוציאתי! כמה רחוק האנשים המלה מהצנה, אין בהם רוח מספיק ישר
 ומזהילים ברוחם למסוף רוח חכמה בחפצם מ"ל יבין שההשכלה הזאת לעשות
 משקל לברואותיה אשר באופנים שהם סגות התנועות ומקורי התמורות ויסודי
 חביות צמולם מעולם עד עולם נעלמה באמת מעין כל חוקר ודורק למשה
 נאמן ביותו נגלה הכל, אשר היה ואשר יהיה מתולדות התנועות המלה, ואם גם
 שלמשכילים בחכמה נגלה הרבה ממספטי התנועה אשר לכדורים הנורמים
 המספרים כבוד אל ומעידים על עולם חכמת יולרם כי נורא הוא, כותנים בים
 דרך ובמים עזים גתיבה, מעלים השמימה למדוד הכוכבים מלצם ותנועתם
 זה לעומת זה, מגלים עמנוקות אשר יתנו קול רם: מה רבו מעשיך ה'! עודמין
 אתנו יולע חקי התנועה ביחוד צמלמים צכדור מלנו, ואם צכדור מלנו,
 שהיה גם מה שצתוכו נעלי וסביביו הוא כערך גרגיר חול נגד הבדורים
 הנפלאים אשר ברקיע השמים, עודנו נבוכים בארץ, הלם נאדה שההשגה הצורה
 במספט התנועה הסקפת כל הנמלמים יקרה עד מהל: ואשר נתן לו ה"י לל
 לדעת, ידע ערך הלל כי רב הוא, ורק חסר לל יתברך כלצבו לממר גם לל
 מבל לבו חסר וגו'. כי באמת מן באר הנבואה אשר תמיר נתיבות עולם ונתיבת
 מספט צדצר חכמת מ"ל ונתיבותיה שלום מלל. מחלוקת ירמה מור ככדל החכמה
 במספר לל נח. מבל באור הקטן עיין שכל מנוסי מין מבוא לדעת הכל בשלמות,
 גם כי ירום קרני מורו ויפשוט מדרתו הלוט העפרי מעליו ימלה בשפדה
 השמימה, עול תכסהו חסר ענן וערפל ולא תהי תפמרתו שלמה לממר זאת חקתי
 כן הוא, כי לעולם ישמרו לו המון ספקות, וגם במעט שיושכל מסדר הטבע
 צנרור, האם חקר מלה ימלא לדעת כל הסדר צמלמים ופעולותיהם ותולדותיהם
 אשר ישונו גם המה לסבות פועלות כאשר נגלה הכל לנביאים עבדי ה' יר
 צמודו עליהם.

ואם תממר אם גם לחכמים אשר חקרו יגענו לדעת סדר הטבע נשמרו המון מצוכות,
 מה לנו לבלא זמן בחקירה הזאת? הלא מין עוד נביא ומי ימיר חשכת עיונינו?
 אשיצ לא מחכמה שאלת זאת - הלא תלע מ"ל ח"ל על פסוק ואת פדל ה' לא יביטו -
 ועסקנו בדעת דרכיו י"ל ע"פ פעולותיו אחרי ההלעה והקדמה לדעת חסדל
 ע"פ מלותיו בתורה שצכתב ובאורם בתורה שצ"פ תהי לנו למשיבת נפש, כי צהרנה
 מהם נמלא דבר ממת והיה לנו לעינים - לגלות רב טוב הפון צמלילת רבותינו ע"ה,
 והרי גם בצמור המלות חלק המעשה אשר יפשה מותם המלד ותי צהם, חטמתנו
 גרמו שאלן בידינו הלכה ברורה ובמחשכים הוסיבו כמ"ל ח"ל פ"ה צורר שהוא
 תלמוד צלל - ע"ה הזהירו ח"ל ואמרו: לא עליך המלמכה לגמור, ולא בן חורין
 מתה להציל ממנה!
 על צדתי בתמר חמשים שפרי בינה שמרתי שהוא רומד להשכלתו וליררו י"ל
 הטר תמים פועל צסדר ההשגחה הנסית לשדל מערכות הטבע סוד מעשה
 מרכזה כטעם רוכב שמים צעזרך כמ"ל המורה פ"ע לראשון בשתוף פועל
 רכב, ומניתי וספרתי המלשים מלל מלל רמזיתם ותכליתם קדש לה

גם היום מתקור חיים נובע מדברי הזהר פ' יתרו: אנכי ה' וגו': מר' מלי-עז
מבא! וכימאן דמיהו תחת רשותם דרבוניה, ורבוניה מצטחו למפקא לחירו
ומפקיה, אית' לשבחא גרמיה למפיק ליה מאו טעבודא? והא קב"ה ממר למצוה
כי גר יהיה זר עך וגו' והא הוא מצטח למפקא בנוי מאו גלותא ואיהו משבח
גרמיה כמה זמנין אשר הולאתיך ממרץ מלרים? מל' צרי! ספיר קאמרת מכל
למו מיהו שבחא לגרמיה, אלמ' כל ספירה מתקריאת רמס לחברתה ובגין
למשתמודעא להון מאן אתר מפיק לון מאו טעבודא, פתח במנכי ואדכיר בני
חמסין זמנין לקבל חמסין תרעין דבינה עב"ל, כבר עמדו המפרשים על
מה שממר אשר הולאתיך ולא ממר אשר ברמתך, והתנא האלהי העמיק עוד
בספק הזה והרמה שלכאורה מין להחזיק טובה לו ית' על ההולאה ממלרים
כי הוא ית' תורידם למלרים והצטיח למצרהם על גמולת ופדיון נפש בכור,
וא"כ הוא דרך הטבע שהמרון מקיים הצטחתו ומשחרר עבדו, וא"כ קשה טובא
במה שממר אשר הולאתיך? והתירץ הנכון שממרו בזה, יפן הצרימה טובה
כוללת לכל באי עולם. הית' תחייב מתכל בני האדם להכיר מלימותו, מכל מינה
מיוחדת לעם ה' שיקבלו עול מלותיו, אכן ההולאה מעבדות שהיתה ביל
חזקה ובטוד מערכת הצרימה להנהגת העם הזה ביחוד היא הסבה
הנכונה המחייבת לעם הזה לקבל מלות ומזהרות מיוחדות ולקבל עול מלכותו
לצדו ומין עול וכבר כתבתי ברמס ממנה, שתמר ספירת חכמה מורה על
ההשגחה בדרך הטבע, ותמר בינה על ההשגחה בדרך נס"י, ובמו שמלך
צמר ודם הרמס הכולל לכל מופני המלכות ושלמון אם ילוה דבר בעניני
המלחמה הוא מלוה מלך מלכותו הכוללת גם תמר רמס שרי הלצא, ואם ילוה
דבר בעסקי ריבנות בין איש לעמיתו הוא משמש מלך מלכותו בתמר רמס
הסופטים, וכל תומר בפנינו אקרי רמס אם שהכל ככלל בעלם אחר, כן הוא
במדרשו ית' מלך השגותינו פעולותיו, תמר כולל כל מיני ההשגחה ומקיף כלם
ותמר חכמה הונח על ההשגחה בצרימה והנהגת מערכתה בטבע שהכל
הולך על סבה ומסובב בכחו ית' ותמר בינה על ההשגחה הנסית וכלם
נכללים בכתר יפ"ס — והנה כמו ששם מקום בעצרי מורה על השקפת
ההשגחה ומעלת המדרגה כמ"ס המורה בפ"ה לרמסון, כן הזרות שם אתר
צמחמי על תמליה ומענתה יובנו לצרי השלם הקדוש רש"י ע"ה ופין
פתח בחכמה וממר כל ספירה וספירה מתקריאת רמס. ובגין למשתמודע
להון מאן אתר (מאיזה בחינה) מפיק לון מגלותא, אל' למען יכירו תהלות
ה' וידעו מאיזה בחינה מדרכיו נמשכה גמולת מלרים, פתח במנכי
המרמז על עצמותו הנסתרת בתמר כתר המקיף לכל להורות כי מני מני
הוא, ואדכיר יליאת מלרים המוזכרת חמשים זמנין להורות כי מני מני
צסדר הבינה הוליתו מצית עבדים, וע"ז ממרו במדרג רבה דף י"ז
מחלל תנינא נפקו חמסין מצופין ומתמשכון שער ממינון מצופין במשיכות
ומתעבדון תילין דתילין ע"ל כי צמחית רבו מספר כל הנפלות אשר עשה
וממר עושה וממר יעשה הית' צסדר הבינה ההשגחה הנסית וכלם
כלולין צו"ן ש"ב הכוללים כמ"ס ברמס ממנה ע"ס.
למה שמתיי במספר גממשים נסי הפלגה והפיקת סדום לעק אחר
מהרצנים צדקו שהגיד שבת טובה תק"ס"ה לקהל עלתו זעקה גדולה
ומרה:

ומה: כי המסכה לרה צהתכנס שעשיתי תערוכות חולין וקדשים / והרב הזה
 לא פנה אלי לדברתי משפטים עד הוכח תוכיח ואו - מל מפי מהדורי מילי
 שמעתי / ומתה הקורא! אמור נא המם הנסים המלה לא היו מושכלים בדיעתו
 ית המקפת כל הידיעות? הנהיה בכל המלימות דבר בדרך טבעי או נסי
 והוא ית לא ידע ויהא? 4 ען כי המסיג הזה מתפאר כי לו יד ושם נחמית
 הקבלה משמלהו: מה יענה בממאר החזל שקודם הצרימה היו כל הדינים
 הגדולים והגמורים והקלפות בשרש אחד שלא תעשה המסכה לרה צהתכנס?
 לו חכם השכל לדעת כי כל המלימות כקדש הלולים מין נסתר מהשכלתו
 וחכמתו ית ואשר אמרו בספרא לפני עותא: דעד דלא הוה מתקלמ מלכין
 קדמאין מיתו וזיונהון לא משתכחו ומרעא מתבטלית שהוה סוד ~~מנה~~ מלכין
 דבשבעה מנהון נזכר וימלוך וימת והשמיני לא נזכר בו מיתה כי הארץ
 העליונה לעולם עומדת רק נתעלפה ונחלשה והגיעה עד שטרי מות ולא עד
 בכלל - הוא כאשר בארתי בחרוז ג' שהיה מושכל לפניו ית שיש במלימות
 מיזה פרטים אשר בחקם לקבל שלמות יותר מאשר הם היום לפנינו מבלמם
 יקבלו הפרטים המלה השלמות ביתר עוד תתפרד החצילה והקשר ביניהם
 ובין שארי פרטי המלימות שמינם מתוקנים עדיין לקבל המור הנפלא / דוגמת
 מ"חזל פ' ה'שן: פ' תלמידים היו להלל הזקן, ל' מהם רמויה שתשרה עליהם
 שבעה כמרע"ל שתעמוד להם החמה ביהושע, ובפ' דיני ממונות, שילמה
 בת קול: בעלית בית גוריא ביריחא, וק' צנא - שיש אחד מהמסובין שרמוי
 שתשרה עליו שכינה מלמ שאין דורו רמוי וזכאי ע"ש עד אמרו במליצה הזכה,
 עד דלא הוה מתקלמ (טעמו כמו ושקל בפלס הרים שנתן משקל שוה ומשוה
 גדול וקטן שיהיה קשר של קימא בכל המלימות) מלכין קדמאין (מטעם וימלך
 עלי לבי והכונה הזיורים למיזה נמלאים להשלימם ביתר שמת) מיתו וזיונהון
 לא משתכחו (כטעם רמה ה"ה שאין העולם כדמי למור הגדול וגנזו עד שיתוקן
 העולם קדש לה) וענין סלוק השלמות וגניזתו תמרו צתמר המיתה, ולחכמי
 האמת רש"י וחבורתו הקדושה שידעו בקבלה מיש מפי מיש סוד המלימות,
 השיגו והבינו סוד מריך מנפין שהוה מליצה לשלמות המור, החסר עתה
 ונתהוה המלימות בסוד דעיר מנפין, ידעו ג"כ שהחסרון הזה יעלה בכלל
 לשבעה סוגים עליונים מכל מעשה ברמשיית בשבעה ימי בראשית, וידעו
 ג"כ שהסוגים המלה יתמרו במליצה בשמות מסותפים לשמות שבעה מלכים
 שמתו, נקטו הענין למשל שמתו וזיונהון לא משתכחו, רק השמיני שהוה
 רמז לכל המלימות ההוה, תמלו צתמר המלך השמיני שהוה הדרך שלם
 נמלך בו וימת כי עכ"פ גם המלימות ההוה לפנינו הוד והדרך פעלו, ועלת
 ה לעולם תקום באחרית הימים ונגלה כבוד שמו ית כי יראה כל בשר כבוד
 גדולתו ומלמה הארץ דעה.

והט מזנך ושמיך עי חנחה זמת יסולק ספק גדול שמשה ע"ה לא הזכיר
 המיתה למלך השמיני ועזרא ע"ה (ד"ה מ"א, נ"א) כ' וימת הלד ומי לא יתפלל
 וישתומם בהמותו דברי הא"י ז"ל בממאר מלם למלילות שכ"ע"ז "משה ידע
 דפיקו לנבא ועזרא לא ידע וטעה - וכי עזרא ע"ה אשר כ' ספרו צרוח הקדש

וחזל אמרו פ' כהג רמוי היה עזרם שתנתן התורה ע"י יטפה ידיעת השתלשל
המלימות ונתקלה טעותו בין ספרי הקדש? ואמנם שם חקירת דבר קטן
לדעת טעם השנוי שמה ע"ה ל' הדר ועזרם ע"ה ל' הדר נבין ענינו
לפי הנחתי.

ידוע שהמליצה תכנה ותתמר השפעת השפע בתומר הנקה כלל למען תנקר
ושבעתם (ישעי"ס) ומקום מולם השפע בתמר שד, משל תנחומיה (שם) מולד
כלל דליה ירוך כל עת. וההצלל בין שם שד ושם דל נרמה, תמר דל יורה על
דלי בתולה שמיך בהם חלץ רק בטרם גדול מיונק ימלא, ותמר שד יורה על שד
משה מניקה המטיפה חלץ ליונק לכן לא תמלא שם שד יונח לזתולה כמו
שנמלא. עשו דלי בתוליהן (יחזקאל כג) וצפירוס נממר (סיר ח) מחות לנו
קטנה ושדים מין לה, וכן בהשאלת המליצה שפע קטן הכמות שהשפעת
המלימות צמוד זעיר מנפין יתומר בשם דל, ושפע הרב צמוד מריך מנפין
יתומר בשדים סטין צרכות שלים בכח מל שדי י"ת ולעתיד כשיסתלק האור הק
הסתלקות והגנזת האור הקטן גם הוא בתמר מיתה יכונה, אמנם מל תחשוב
שיסתלק הוד הדר המלימות חלילה! מכלל מד ירמה פעולת הדר מלכותו והדר
גאווה שבעתים, אך הדר הקטן יסתלק ואשר נממר עליה מחות לנו קטנה
ושדים מין לה, מז תממר מני חומה ושדי כמגדלות מגדול עוז שם ה' ע"ה פעולות
מגדיל יסודות ועזרם ע"ה רמז על מחרית הימים ע"ה דבר ו"ה וימת הדר גם
שהאמת בפי משה שלם זכר וימת הדר ומלו ומלו דברי מלהים חיים, ומלו
מ"ה הא"י ל' עזרם לא ידע וטעה הכונה, שטעה בחשבון הימים וחשב שרימיו
יתגלה האור הגדול וכהג אהלל לנימל מנה וטעה ובאמת רמוי היה עזרם כמ"ה
פ"ק דצרכות מלם שארם החטא י"ה מלהים ממת יורנו נפלאות!

ולמה בת הקצור ולכונה הראשונה שהיתה לי בבתצי מממר ראש ממנה לבאר דרך
ראשי פרקים מייך יוצנו תמרי הספירות מסכימים ליסוד אמונתנו ה' מלהינו ה' מחו
צמרת שם רק ענין שלם ראשונות והנמשך, ועתה מקום ומעתיק לך מהוצי נממן
צריתי מ"ה במממר מלולת ים להשלים הבאור בשבע ספירות תחתונות המכונים
גם צמוד הבנין מייך יוצנו מכלי התנגדות לעקר המחלות. כבר הקדמתי, שכל
ענין מיוחד אשר רמוי החכמים בעולם המלימות שהוא סוד כולל, כנו ותמרו מותו
י"ת בתמר מיוחד ומסכים בהוראתו על שם הפעולה ההיא כי כל הפעולות
שבעולם, מקורם הוא השכלות י"ת מותם על חלופן שהם נמלאים כי הוא ממר ויה
ופ"ה פעולותיו הוא נקרא, ומעתה נקל להבין כי ע"ה ספרה התורה סדר
הבבאיה בשבעה ימים שהם ששה ימי המלמכה ויום השבייתה והמנוחה,
על שם זה הניחו להשכלתו י"ת שבעה כנוים ותוארים והוא אחת מהכוונות
אשר להם ע"ה צמוד שבע ספירות.

ברית ים ראשון יהי מור. והוא עלם זך ספוגי קל התנועה סובב מת כדור הארץ
אשר מ"ה יולד בו תנועת הרעדה ע"ה השמט לו ע"ה מ"ה יורה חליו וקרנותיו
על כל גוף עכור סביב ויזהירו וימירו וימירו ומ"ה יקרא מור בפועל ובהעל
התנועה יקרא מור בכח, ולזה יתכן הכר ימה על עלם האור הגם שלם היו
המאורות בריקיע על יום הרביעי שיפעלו בו תנועה, וכן דעת ר"ה ר"ה
מין דורשין שהמור הנכרם ביום ראשון הוא עלם זולת המאורות
שנבראו

סבירו צריכי. והמקור מס' יעם. ובצרימה הזאת נכרת חסדו שלמר הכתוב
עולם חסד יצנה ונקרס צתאר גדולה כי מתוק המור ועוב להחכם אשר עניו
צתאר פקונות להכיר גדולתו, וההשכלה הזאת שהשכל הצורא ולייר עלם
הוית המור תמורה צסם הויה נקוד סגל כי מין סגולה כסגולת המור והוא
סבה לכל מחמדי עין.

ב' רימת יום שני מלמכת המים והצללתם אשר הוא מקור המטר והגשמים על
פני מרץ ושולח מים ע"פ חולות וכבר הורגל בלשון חז"ל לתאר ענין זה צתאר
גבורה אמרו ריש תענית: מזכירין גבורת גשמים, מאי גבורות? מ"י מפני
ציורדין בגבורה, והיא צורה מומתקת כמשפטיו י"ת שהם לטובה, ולי מה יקרו
לצרי הרשאי ע"ה שבמקומות רבים צוהר כ' שפועל גבורות הוא צבינה ובעל
גבורות בחכמה יען תאר בעל כבון למנהג דבר בלי שיחדש צענינו דבר חדש
והוא דרך החכמה, מכל תאר פועל, מורה על כח יותר עלום חוץ לדרך הטבע והוא
תאר הצבינה, ולפי שלמונה ותכלית ידוע לו י"ת למ שלמה מלמכת המים ביום
שני ולא היו עדיין בתבונה הצמותה על יום השלישי, תמרו השכלתו י"ת ציור הה"ה
הזאת בנקוד שום כי מין לשון כח תנועה בפני עצמו וכל שום שמים לפניה תנועה
נסמכה לתנועה שלמחרת וכן מלמכת המים נסמכה ליום השלישי בתשלומה
נאמר כי טוב כי הדין שגרמו צתאר הזה סמור מל החסד ועין מס' בזה
צתאר מונה סוף חז"ל.

ב' רימת יום שלישי כלולה ממלמכת הצרימה שקדמה צימים שלפניה מם בתשלום
מלמכת המים, וזגם צלצית המרץ צלמחי המדמה למיניהם, וגדול הצמחים הוא צתאר
המטר ממלמכת המים ובכח העלם הספוגי המקיפם, כי עכ שם מור לצמחים
כמו ללקט מורות (מלכים צ"ב) גם למטר כחום לח עלי מור (ישעיה ח') ע"ה יחוס
צביניהם, עכ תאר תפארת כתאר הקו הממלאי הכולל חסד המור וגבורת
הגשמים, ויחוס תאר תפארת נכון מאד יען הצמחים הם כמו לבוש להמרץ וכ"כ
רש"י ז"ל בפ' ציצית המרץ כשהיא מתמלמת בדשמים הוא לשון דשא ע"ה ומי לא
יכיר ויודה לה חסדו שלבוש הזה יקר לכבוד ותפארת ללבושו ולמלבישו,
והלבוש היקר העשוי לכבוד נקרא פאר, כלל פמורך חצוץ עליך (יחזקאל כ"ד)
והשכלה הזאת אשר לו י"ת תמרו צהויה נקוד חולם הוא ענין צרימות וחזוק
כח ותחלימי ותחייני (ישעיה ל"ט) ועקר הצרימות והקיום לכל חומר הוא
מלחותיו הזכים, ומטעם חלמות (מיוצ ו') שהוא ענין לחה, כי הגדול בצמחים
הוא לשד השמן אשר ישלש הלומח מגבורת הגשמים ובהם סגולה גדולה
לרפא כל חלי וכל מדוי ולקיים חוזק וצרימת הגוף.

ב' יום הרציעי נכדמו ונתלו הממורות, למותות ולמוטלים ולדימים ושנים ונקרמה
ההשכלה אשר לו י"ת צלוננו וחפלו הוית הבדורים המלה על תכונתם מלה כאשר הקמה
לפנינו למנות בהם ימינו צתאר נלח, ע"ה תקפם וחזקם כטעם נלח ישראל
(ש"א ט"ו) שפנינו חוזק, ומם ע"ה הזמן הנמשך מתנועתם לנלח נלחים, והנה פ"ב
מסוכה, תר צמן שהחמה לוקה סמן רע לכל העולם ותניא מידר צמן שהחמה
לוקה סמן רע לעובדי כ"ם ובצמן שהלבוש לוקה סמן רע לישראל, לוקה במזרח
סמן רע ליושבי מזרח וכו' ומסיים, ובצמן שישראל עושין רלוננו של מקום מין
מתיראין מכל מלו שנא" כה אמר ה' אל דרך הגוים אל תלמדו וממותות השמים
אל תחתו וכו' ע"ה: שפתיים יושק המומר החתימה הזאת להסיר מחז"ל חרפת
ולעג המומרים מיה מיפוא חכמתכם, כי נתתם סבות מקריות ללקות הממורות
והוא צאמת מקרה לבקו צם ומחויצת מתנועתם ומסלולם וידיעת דברים

האלה היא חכמה גדולה לדעת לקות המאורות מתי יהיה ומאיזה מקום יורגם
 וספור זמנם וכדומה — ממנם הכל הולך אחר החתום וחתומת הברייתא הזאת
 אמת בה גלו חז"ל לאזן שומעת ולב מצחיק, שכל מה שאמרו בענין לקות מאורי שמים
 לא אמרו רק לאשר האמינו ההמון בימים ההם, אבל לאשר יביט פופל השם שהוא
 כמ"ש היודע לחשוב תקופות הוא יודע שאין בכל מלה הוראה למקרא רעה וע"כ אמרו
 בזמן שישראל עושים רלונו של מקום, ורלונו של מקום הוא שיהיה האומה הזאת
 לתהלה ולתפארת ויאמרו בגוים רק עם חכם ונבון האוי הגדול הזה ואז ידעו
 ויבינו שלא לחתות מאותות השמים והוא מש"ה מל דרך חגוים (הכסדים)
 והכלדים שהיו בימים ההם מאמיני ההבלים האלה כמ"ש למעלה והעתקתי לשון
 הרמב"ם בתשו"ע (על זה) אל תלמדו ומאותות השמים אל תחתו והוא נכון וברור.
 ומ"ל להיות שבימים ההם נתפשטה הדעה שהמאורות נתונים גם להוראת הפקל
 אשר ילא מלפני ה' וגם במשלי הנבואה מלאנו ראינו שהניחו למשל מצדן אומה
 ונתילת עם, בדרך השאלה שהכוכבים נפלו השמש קדרה והירח לא יגיה
 מורו, תארו ההשכלה הזאת הו"ה נקודת חר"ק שהוא הוראת הקלף כל"מ
 שרקו ויחרקו (מיכה) ורמה פיומק שכלם במליצתם, שלא לקחו תנועת חר"ק
 גדול אך חר"ק קטן, לפי שאם גם בדרך השאלה מ"ה מל זועם, מ"ה הנה גם זעמי
 וקלפו הוא לתכלית טוב והאמתו לא תלא רעה ע"כ מחז"ל פ"ק דברכות וכמה
 זעמו רגע שהיא מדה קטנה לפי ההכרח לתקנת החוטא ולכן ההו"ה הזאת
 נקודתה חר"ק קטן.

ביום החמישי והששי נבראו המינים אשר בהם נראה עקר השלמות למלאים
 בעולם התחתון הלא הוא כח נפש חיה הכולל סוג הצ"ח מלם ובהמה חיה ועוף
 דגים ורמשים, ונצלו מכללם המלם לצדו בגדר המלצר בעל שכל צדו ממללם
 וזולת המלם נראה שלמות מוצחר בעוף וצדגה מכל הצ"ח שהם קלי התנועה
 צמור וצמחים וזאת יחשבה המלם שלמות גמורה כי ע"כ בחר השכל והישר
 לתאר מלימות המלאכים הנצדלים מחומר בתמר בעלי כנף כמ"ש המורה צמ"ט
 לראשון, ע"כ בריית יום חמישי תארו בתמר הול שהוא ענין שלמות הנראה
 והמושא בחוש, ובריית יום ששי תארו בתמר יסוד כי זה המלם יסוד עולם,
 וזאתי ההשכלות האלה שחפץ ה"ה שיהיו הצ"ח על המופץ והפנים שהם נמלאים
 תארו בהו"ה נקודת קבוצ, כי ענין החיות הוא קבוצ כחות הרבה כי לזאת
 לא יאמר בעצרי שם חיים תמר יחיד ונתנו לתמר המבין על צ"ח קבוצ קטן
 ולתמר המבין על בריית המלם קבוצ גדול כי זה המלם גדול הוא בכחות נפשו
 והוא עולם קטן וברייתו נאמר וירא מלהים את כל אשר עשה (כי המלם הוא
 חותם תכנית תבנית כל הכחות הנפרדות במיני הצ"ח) והנה טוב מאוד!
 תמר מלכות הוא הו"ה בלי תנועה וכוללת כל התנועות בתמרים שקדמו הוא
 סוד יום השבת שחז"ל ויכל מלהים ביום השביעי מה היה העולם חסר?
 מנוחה, כל שבת כל מנוחה, כי ביום השבת נשלמה מלכת שמים וארץ, לפי
 שכל יום משבת ימי המעשה היה חדוש הו"ה, אבל לא נתן להם חק וערך
 קבוצ בהשתלשלות הסודות והמסובבים, ועם יום השבת התחלה ההנהגה
 ע"פ חקי החכמה שקלצ ה"ה לכל מעשי בראשית וכמו שפירש העקדה ז"ל
 מש"ה אשר ברא מלהים לעשות שטעמו שברא כל המלכה ונטע בתוכה
 כח וחיל שתהיה הולכת ועושה כמי שרולה להסיר הפקק ממעין חתום
 שילקחו מימיו והוא מכה עליו עד ע"ש עם חשכה ובמכה האחרונה

ילמו מיס חיים ושזל לא יכזבו ע"ש ועלת ההנהגה היא מלכות שמים, וזה מה
 שרלית לומר כי חכמי הזוהר במליצתם הזכה, במלות האלה שהן שבעה
 תארים נתנו סמנים לדעת כל מטעה ברמזית ע"פ ספור התורה בסוד בנין
 העולם, ודבר זה נודע ומפורסם שהוא מורגל לחכמים ונהוג מללם להניח ממנו
 קטן הכמות שיקל זכרוננו לסימן ומות לעיון רב במיכותו, ולהם ע"ה אשר כמו
 בסוד אלוה בקבלה איש מפי איש בדעת דרכיו היה בתארים האלה סמן בתוך
 סמן למשר קבלו מהנביאים ע"ה וכמ"ס המורה על ענין שמות ע"ב, ומ"ב
 מותיות שהם מורים על ענינים מושכלים, בהכרת הענינים ההם יקדצו
 לממתת ליורו י"ת ככל אשר בחק השכל המוגבל להשיג ממנו, כי על דרך זה
 כל התארים בעלת חכמתו ותבונתו מתאחדים במחלות ממת, כמו תארי יג'
 מדות שגלה ה"ת למרע"ה על הלור, ואני תם ולא מדע כונת החכם רב מילק
 סמטנצ' ז"ל שזכרת מהיזבי שחתר למלוא פשר לבר בין חכמת הקבלה לחכמת
 המחקר. כי קול דברים אכבי שומע ממנו ואין פותר. בדבריו (ב"ס דברי
 ריבות פ"ץ) על ענין הזה שם פפי ההגמון דברי הרי"ב שקורא תגר על
 עדת המקובלים מאמינים שעלם האלהות מתפשט לעשר ספירות ושבו והיו
 לעצמם אחד פשוט והיא לא תכון לקבץ הקהלות והרצוי בנושא אחד? ושם
 שם תשובה צפי הרופא, כי דעת המקובלים שעשר ספירות הם עלולים בכלל
 מן העלה הראשונה וזה מזה צפרע והרחיב הדבור יפ"ש, ואין בדברי הרופא
 הזה מרפא נפס, כי אם הספירות עלולים נפרדים ממאליהם אין להם
 מצוי בעולם האמיליות ומקומם בעולם הבריאה, ומדרגתם בתור עשרה מיני
 מלמכים שזכר הרמב"ם ז"ל פ"ב הלכה ד' מיסודי התורה? ועוד הרי מצומ
 נגלה בדוהר בהרבה מקומות שהספירות הם עשרה והם מתאחדים
 בעצמותם וט"ם מאליהם, ושלם להטריחך בחפוש המקומות מציא מאמר
 אחד המפורסם ב"ס שפרי ליון היא תפלת אליה ז"ל, שאמר: ואנת הוא
 דקשר לון ומיחד לון ובגין למנת מלגמו כל מאן דאפריש חד מחצריה
 כאלו מפרש כך ע"ש היתכנו הדברים על עשרה נמללים ועלולים נפרדים
 בעצמותם? ובכל שפפסל הרבה דברים בצמורו והציא משל המספר
 צספרי המקובלים שהספירות מחוללים צמאליהם כשל הבת בגחלת, וזה
 מורה שהכונה לחז"ל שהספירות אינן נפרדין — גם החלוקה לגרמאונות ושבע
 תחתונות, ועשר ולא אחד עשר לא יוצנו לפי דרכו — כי אם מדת דעת ג"כ
 עלול מדוע יפקד מקומו? אמנם במפתח שמסר לנו המורה ז"ל לפתוח
 שפרי העיון בהצנת דברי ומסלי הנצומה, בעזר המרחם פתחתי לי פשפש
 ואם שאל היכל הקודש פנימה לא באתי, הנה בעזרת פרצרה המקודש
 בעפר רגלי מוהצי הממת נתמזקתי ושאצתי מים ממקור כלמן חיים הם
 למולמיהם להשקות את עץ החיים דברי חכמינו אשר היו מן המקבילים
 איש מאיש ושמרו צרית רצותם הנביאים בצרם מדברים העומדים צדומו
 של עולם, ולמהצת הממת לא יכלתי להתמפק להוליא מחשבות רעיוני להודות
 לה חסדו להציא לו רמזית בכורי רעיוני קדש לה, והוא י"ת יודע, כי כל
 יגיעתי ומה שברחתי בעיון הזה לפרסמו ברבים היה לתבלית אשר נכספה
 גם בלתה נפשי להסיר מעלינו הלעג והציז אשר שמו עלינו, ובזה מהוציאתי
 תנוח דעתך על מה שלא פניתי אל דברי החכמים אשר פסקה הקבלה להם
 ורק ככל העולה על רוחם העתיקו צספריהם ולא מרמות רוח ומרגל

גמול ח"ו נטיתי ממחשבותם כי יודע אני גודל מעלתם בחכמת ההלכות אשר
נוססה רוח הקודש עליהם לברר וללצן את כל דבר הקשה, ממנם עכ"ז לא נמלטו
משגימה בדברי האמונה ועקרי הדת, וכמו שתראה להרא"ב ז"ל שהעתיקתי
למעלה, ע"כ אל פרי עץ החיים אשר נטע הרמב"ם שלחתי ידי כי תמוה הוא
לעיינים ונחמד להשכיל מפיו המלילות ודעת שפתי חכמי הקבלה מסבימי
לעקר המלכות, ואחרי הלעתי לפניך מהוציאתי כל לבי מטעם תן לחכם משוג
לשמור סדר השמותיך במכתבך היקר לי ממל.

כתבת אל הנחמד: ראיתי בספרו דף ח' שאמר כי ימי הגלות מתוארים בספרי
הקדש בל"ג, ומה יענה מלויני בפסוקים: הקלרת ימי עלומיו, להשקיט לומים
רע, כל ימי עני רעים, ימי עניה ומרודה ועוד רבים עכ"ל, מחובי ידידי
החפזון אשר צו כתבת האגרת כאשר אמרו לי אנשי עירי התו" מוהר" יעקב
והרר יהודה שצמדו לחופים מעסקם מצים עליך לאמר כלה מעשיך כי ירט
הדרך לקרמתם, גרם והסיצ לך שלא עינת בלשונך, כי אני לא אמרתי שימי
הגלות מתוארים בל"ג, אבל אמרתי, ולא מלמגן רק ימי הגלות מתוארים בל"ג, כמ"ס
שמחנו כימות עניתנו, והכתוב זכר ימות עולם לח"ל על דור תהפוכות שנתפסו
לפנות משוכות צפולם הרי לפנינו בכל מקום שנזכר תמר הימים בל"ג יורה על
יום שומה ומשומה, עם שצאו ג"ל ימי עוני מתוארים בל"ג, אבל ההפך שיתוארו
ימי שלום בלשון נקבה לא נמלא, ומזה שפטתי לאמור בתפלה וזה"מ ימי המשיח
לא ימות המשיח.

ולעולם תשוקתי לשעשע עמך (מהיובי! אל תלחך בי, הלא לאמונה, כי לא לפני חנף
יבוא ורעיוני הפוסחים ודולגים על מפתן פתאים המממינים בהצלים שנמתי,
אבל תלמין לי כי מדי עסקי במכתב הזה, גם בהקיץ גם בחלום דומה לי כמ"ס
תעמוד מוסיף זימני תחזקך וברעיון הזה אשת עשע) מעתיק לך דברי ידידי
חכם מופלא ונצון מושלם סופר מהיר מוהרר ואלף מאיר מפרמג אשר בעומק
שכלו הטיב לרמות הבדלה צבינה שחננו ה"ת בין לשון שיר ושירה, ז"ל: הנה
שירה שם ע"מ הוא נאמר על מליצה אם כבר נודע ענינה ותוכנה מיכותה
ע"ך חלקיה וסדר אמריה (למד ליעד בל"ג) כאשר נאמר שירת הים שירת
היורה הנודעות צתבניתם וערכם, ואכן שיר הוא מקור מנחי פ"י ההולכים
לדעת קלת ע"ל נע"ז, וידוע כי המקור אם גם הוא מתדמה לשם מקרה, בכל
זאת נצל הוא ממנו בדקות העיון כנודע לחוקרי הלשון, ולכן יהיה לפע"ל
הוראתו על מליצה נשגבה נתחת לחלקים נערכים אם גם כל נודעו ע"ד פרטי
מיכתה ותמרי חלקיה, כמו צשיר לא ישתו יין, נשר צשירים על לב רע, ואלזה
בזנו ח"ל באמרים כי שיר הוא לעתיד יען כל נכל לשער בנפשינו על מיזה מופן
יב"ה, מכן בעצב כאשר היא כבר ערוכה בכל וילמה מהכח אל הפועל תקרא
בשם שירה, כי מזה יא ע"מ נמלמה חוץ לנפש, ומה שמלמנו ביום ההוא יושר
שיר חדש מינו סותר לדעתנו אם גם יצמר על מיזה מופן נהיה השירה, כי אך רוח
המליץ לבשהו לאמר כי בכמו מלה יביט מומר, לא כי יגדור שכל תהי ע"ל זולת
זה, והבן וחזור גם על הלדלים ותראה כי כנים דברי כי לא מלמנו שיר אך אם
כלתי נודע תוכונה שירו לא שיר חדש יהיה על מיזה מופן שיהיה, שירו לנו
משיר ליון הוא משירים הבלתי נולעים יהיה מה שיהיה, ואחרי הלעתי אין
לעשות כלל זה לימי וימות שניהם שמות המקרה הנה ומלמנו הרבה כמלה
אשר לא ש"ך בהן עבר או עתיד מכן אשר ירמה להבדיל ביניהם, הוא בימי הוא
הזמן עצמו (ד"ה ל"ט בל"ג) ימי חייו, ימי שכיר וכדומה, וימות הוא
בבחינת

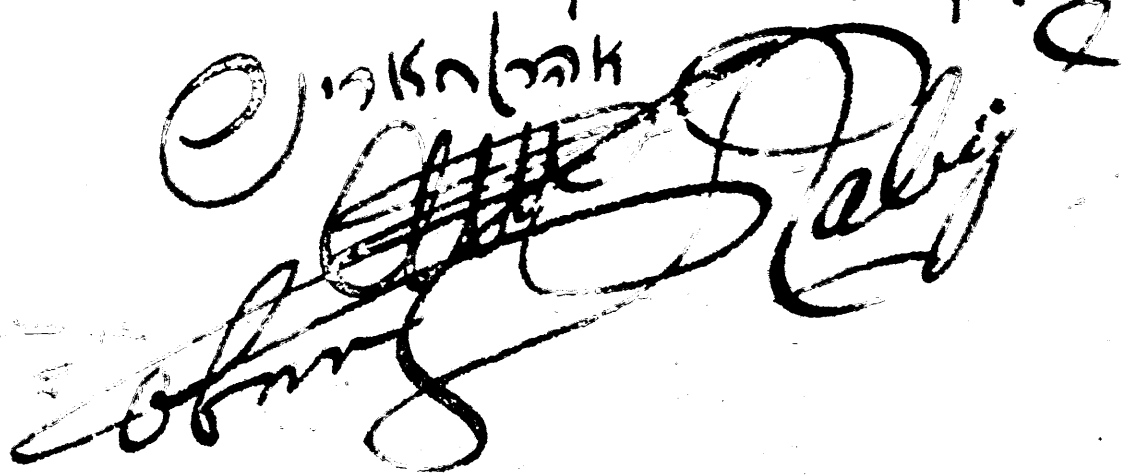
15
 ת הפעולות הנעשות בזמן (דיאליט ערמייגניסע בלא) וכן הוא בשנים ושנות
 ימות עולם זינו שנות דור ודור ותרמה כי לדקו דברי / בחין נא הפסוק שמחנו
 כימות עכיתנו שנות רמינו רעה / המם על זמת יתפלל החסיד כי אך במשך הזמן
 כאשר ענו מותנו ייטיב לנו לא זולת ? הלא כל מיס יצין כי כון בזה על הפעולות
 נהות לנו לרעה כן יהפוך ה' לטובה / עכל הנחמד /

לזמת תשובתי / מהוצי רמיתי דברך טובים ושי / כי מה שמלמנו בספר נעים זמירות
 ישראל כמה פעמים לשון שיר על שירה ידועה מינו סותר לכלל שהנחת כי שם הומתמיד
 בסמיכות שיר ידידות שיר משכיל שיר המפלות / מכלל שנפרד נכונים דברך (הגם
 כי מ"ש שהוא מקור מוסיקא ידעתי כונתך) ושיר השירים אשר לשלמה גכ יתכן
 לפי מ"ש חז"ל במדר" פ"א ר"ח רצה אמר ומייתי לה מהמי קרא ויהי שירו חמשה ואלף
 זה שיר השירים ע"ש וכן הוא בירושלמי דזרעים, מ"כ ע"כ נודה שהשירים שלפנינו הם
 סמה שנקבלו משירי שלמה ולא נשלמו לפי שצרכות הימים ומצדו הרבה מהם, אמנם
 חז"ל רוח אחרת אתם בהצללה שטעו כמ"ש התוס' פ' ע"פ בשם המכילתא, וכן הוא
 בשמות רבה פ' כ"ג ובשיר רבה בפסוק שחורה מני ועל יסודם זה אמרתי שראוי לומר
 לימי המשיח יען ע"פ מליכת חז"ל רמינו שיחשו לימי המלך ילירה והויה כאלו הם עלם
 ודבר עומד בפ"ע כמ"ש בדבור פ' ויחי : ימים יוצרו זכרון אינון לדיקא דיומיהון
 כלהון טמירין אינון לגבי מלכא קדישא, ומתעבדו מנייהו לבושי יקר למתלבש
 בהון בעלמא דמתי ע"ש והענין הוא, יען באמת שלמות המלך והכלחתו אם בקנין
 המדות והמעלות להטות כחות נפשו אל הטוב והמועיל ואם בהשגות עיונים
 אמתים תלויים בימי חלדו, והם לבושי כבוד לתפארת המלך בעלמא דין ובעלמא
 דמתי, וע"ז מ"ש חז"ל כל העוסק בתורה לשמה מלבשתו עטרה וירמה, ולא רחוק
 הוא לפרש מ"ש בדבור טמירין לגבי מלכא קדישא שמחת דבר ופי שנים
 ברוחו שתאר מלכא קדישא מוסב על הצ"ה השומר אמת ולדק בריותיו לעולם לתת
 להם כפעלם, והוא מוסב גם על נפש הלדיק ומחשבותיו הטהורים מטעם ויסלך
 עלי לצי, להלילו מן החטא כמ"ש תורה מגילה וכו' ו ע"פ הנחה הזאת הטעמתי
 לקהל עדתי בדריש מוסר מ"ש חז"ל : מ"ל לר"י מיכא סבי בצבל, תמה ואמר למען
 ירצו ימיכם על האדמה כתיב, כיון למ"ל דמקדמי ומחשכי לצי כנשתא אמר
 היינו דמהני להו - שלא על מליאות מקרה הזקנה למנשי בצל תמה - מכלל צחכמ'
 פתח פיו שתאר הדקן אשר הוא נכבד בלשון לא יולק לאדם אם גם חלף שנים
 יחיה כשיטמול לרוח ויאצל ימי חלדו בהצל הנה חלדו כאין, והלעיר הרך בשנים
 אם ידע לתקן ימיו שיוסיף כל יום שלמות הנה הוא באמת זקן בא בימים כמ"ש אין
 זקן מלא מי שקנה חכמה, והנה היושב בא' ונוהג שם ע"פ עלת התורה בכל
 עסקיו מוסיף מומץ גם אם יהיה עובד אדמה יקיים מצוות התלויות בחרישה
 ודרישה וקליפה, ע"כ כששמרו לר"י ע"ה מיכא סבי בצבל שתארו את יושביה בתאר
 הזקנה תמה עליהם ואמר דרך מליכת השיר שהיה נהוג אז כמ"ש המורה פמ"ג
 לשלישי, למען ירצו ימיכם, ר"ל שיקנו הימים הויה על האדמה - והוא ע"ל שם
 בירושלמי פ"ב דברכות ובקהלת רבה יגערבון בכ"ב שנה מה שלם יגע תלמיד
 ותיק ל"ק שנה - כיון למ"ל דמקדמי ומחשכי לצי כנשתא אמר היינו דמהני להו
 שגם הם מתקנים ימיהם ואם אין צידם לתקן בפועל המלוה התלויה במרץ
 ישימו דבר תמורתם ע"ל כל העוסק צ"פ עולה מעלה עליו הכתוב כאלו הקריב
 עולה, ועל"ז משכתי לשפוט שבימי המשיח אז יפקחו עיני עורים לראות בהדר
 הית' וגאוננו פרסום השגחתו לעבד את מלכים אמת הנה הימים עלמם יעוררו
 לבב האנשים להשלים עלמם בשלמות הנפש והתשוקה לעבוד את ה' ולכן
 נכון לתאר הימים המלה עד מליכת חז"ל בתאר זכר -

למה שמלמנו גם ימי חגלות מתוארים בלשון זכר בזה מין תימה כי גם בהיותנו
 לא מלמנו ותורת ה' אתנו, ובפי' מחל' כי רבים בני שוממה מ' לוי בצנינה העמידה
 רשעים אחד ומנשה בחורבנה העמידה לי לדיקים מרדכי וחבורתו לניאל וחבורתו.
 ויצא הכתוב השלישי מ' מהובי לקיים דברי חכמים בפסוק כי טובת הנה, תשומת
 ותורת אמת צפיק כי הרמ' ז' ש' ושאר טבות חסר וי' קדממה ומלא בתראה כון על
 מקום שהוא נפרד לרבות וזה לא יסתור דבריו בראשית כ' ז' שם דבר על טובת סמוך
 ליחידה ע'ל' דפחח, הגם שהלשון ושאר מוריי'תא מלא בלתי מתוקן כמנ'שכתבתי
 בהשמטה לדירת אהרן דה'ל'ל' חל מלא אחד חסר מ' קדממה מלא ובתראה חסר מ'ל'
 מפני תקון הלשון לא נעזב דברי המסרה ולהקת החכמים אשר כלם מלאו את צנות
 המלם חסרי הט'ת, וילדות היתה בי בשעה שכתבתי מת'ה והייתי עקש פה באשר
 כתבתי בהשמטה וז' ואין להתעקש ולומר דהמסרה שאמרה על טובת מראה לית
 חסר וי' זולת לין הכונה על מקום שנסמך למראה, כי המעקש הזה הולך מישרים
 והוא רחום יכפר בטדי וישים לפני מחשך למור ומעקשים למיסור, ויאבה ה'י ויתן
 סיחוקו דברי מלה בדפוס למען תהי תשובתי במסקל ובפלס שזה לשגגתי ומודה
 ועוזב ירוחם.

ע'ה הרביעי שמת עין חכמתך שפירשתי פ' גדול יהיה כבוד הבית הזה המחרין
 על הבית השלישי שיבנה ב'ג'ל. וכתבת "מל' תיבת ה' תש' מנגד לפירוש זה
 ע'ל'. מהובי הלא ידעת כי כנוי זה ירמוז גם לרחוק כמ'ס מר'ע'ה ההר הטובהזה
 והוא עומד במדבר ומה גם לנביא השם הרומה לאחרית הימים כאלו הם הוים
 לנגד עיניו וכמ'ס האיש המודד תכנית הבית ליחזקאל ע'ה (מ'ל') שים לצ'ך לכל
 אשר אני מראה אותך "אמנם מ'ס שהחכם בעל מאור עינים ל' שהפסוק מדבר על
 בית שני, מהובי זה לו שנים הרבה לא ראיתי הספר היקר הזה, ועתה כתבתי
 לוינא, שיטלחו לי הס' הזה וכשאזכה לראות דבריו מבחנם ואם ישרים הם מקבלם,
 ואם אמלא תשובה משוב לשעשע עמך.

ט'ם חלה לדבר חבקק מכבודך מחובי מל' תוסיף דבר מלי עוד בתאר מדוכי וספתותין
 עוד לא יטיפו מור בתארים נפלאים אך כריע כמח' לי אשר בין שדי ילין תדבר
 עמי, וברית מהבתינו לעולם תכון, ושלום למביך הרב החכם הכולל ב'ל'ו, חן
 ותודה לו על הטובה והחסד שפשה למשי עירי, ושלום לך מידידך הנאמן
 הכותב וחותם פה עיר ארמל יום ג' כ"ה לחדש השמיני לסדר ואל שדי יצרך
 מתך ויפרך וירבך והי' לך ל'קהל עמים לפ'ק

אהרן ארי

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

五

[illegible]

Hand

امروز مرد، برادر دین، عیسیٰ بن محمد، آدم بن محمد، و زید بن محمد.

[illegible][illegible]

כח אלה ומה שיש בו של ענין אלהים ומה שיש בו של ענין אדם

אשר יאמר אליו ואלה הן המעלות אשר יעלה עליהם

עליו: עיניו לא יסורו ממנו! ויהי כבודו ויגדלוהו ויפארוהו ויחזקוהו ויגדלוהו ויפארוהו ויחזקוהו

יחיד פטרוס ופילא מנעק פארן אהערב ופילא לעזט אים יעדן -

[illegible]

ביום ידוע אחר ידוע א"ת יתקן ויגדל מלכותו ויגדל

אשר יצאנו ממצרים ונעלה אל הרי סיני ונעלה אל הר סיני ונעלה אל הר סיני

[illegible]

אמר יצחק אחיך חתם סופר ואלו הם כל המצוות, ולא

במלכות אלה ואלהינו ללמד וללמד וללמד

אשר לא יאמר סוף, וכן נאמר ופאנאמא צדק לא יאמר סוף

[Faint handwritten text at the bottom of the page]

שם רב. כחמאל. והטעם שם פיר צדק אחר. וכן את אשכנז

והוא שיהיה שם המלך שיהיה שם המלך שיהיה שם המלך

יחד חזק במהרה פחד שיהיה רע ויבטל כל המצוות ויבטל כל המצוות

דעת יעקב אלהים יתברך ואלוהינו יתברך

ה'תש"ח י"ח כ"ח

فصل در بیان احوال و سیرت امیرالمؤمنین علیه السلام

[illegible][illegible]

אשר יבנה ביתו ויגור בו ויבנה ביתו ויגור בו

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁלַח אֶת-יָדוֹ וְיִקְרָא לְךָ וְיֹאמַר
 אֵלַי וְיִצְרָא לְךָ אֶת-בְּרִיתוֹ וְיִשְׁמַע ה' אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁלַח
 אֶת-יָדוֹ וְיִקְרָא לְךָ וְיֹאמַר אֵלַי וְיִצְרָא לְךָ אֶת-בְּרִיתוֹ
 וְיִשְׁמַע ה' אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁלַח אֶת-יָדוֹ וְיִקְרָא לְךָ
 וְיֹאמַר אֵלַי וְיִצְרָא לְךָ אֶת-בְּרִיתוֹ וְיִשְׁמַע ה' אֶת-קוֹלְךָ
 וְיִשְׁלַח אֶת-יָדוֹ וְיִקְרָא לְךָ וְיֹאמַר אֵלַי וְיִצְרָא לְךָ
 אֶת-בְּרִיתוֹ וְיִשְׁמַע ה' אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁלַח אֶת-יָדוֹ
 וְיִקְרָא לְךָ וְיֹאמַר אֵלַי וְיִצְרָא לְךָ אֶת-בְּרִיתוֹ

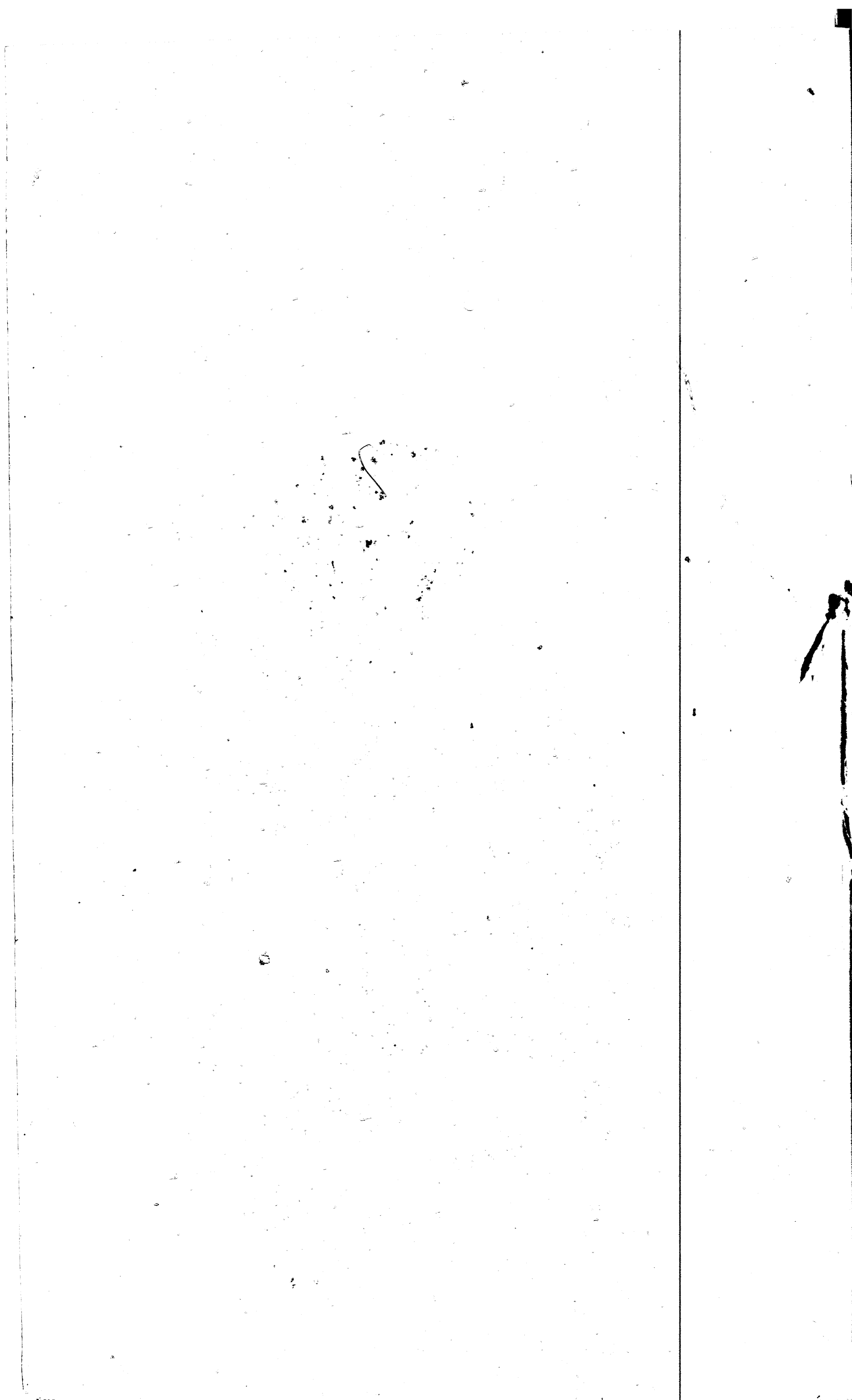
[illegible]

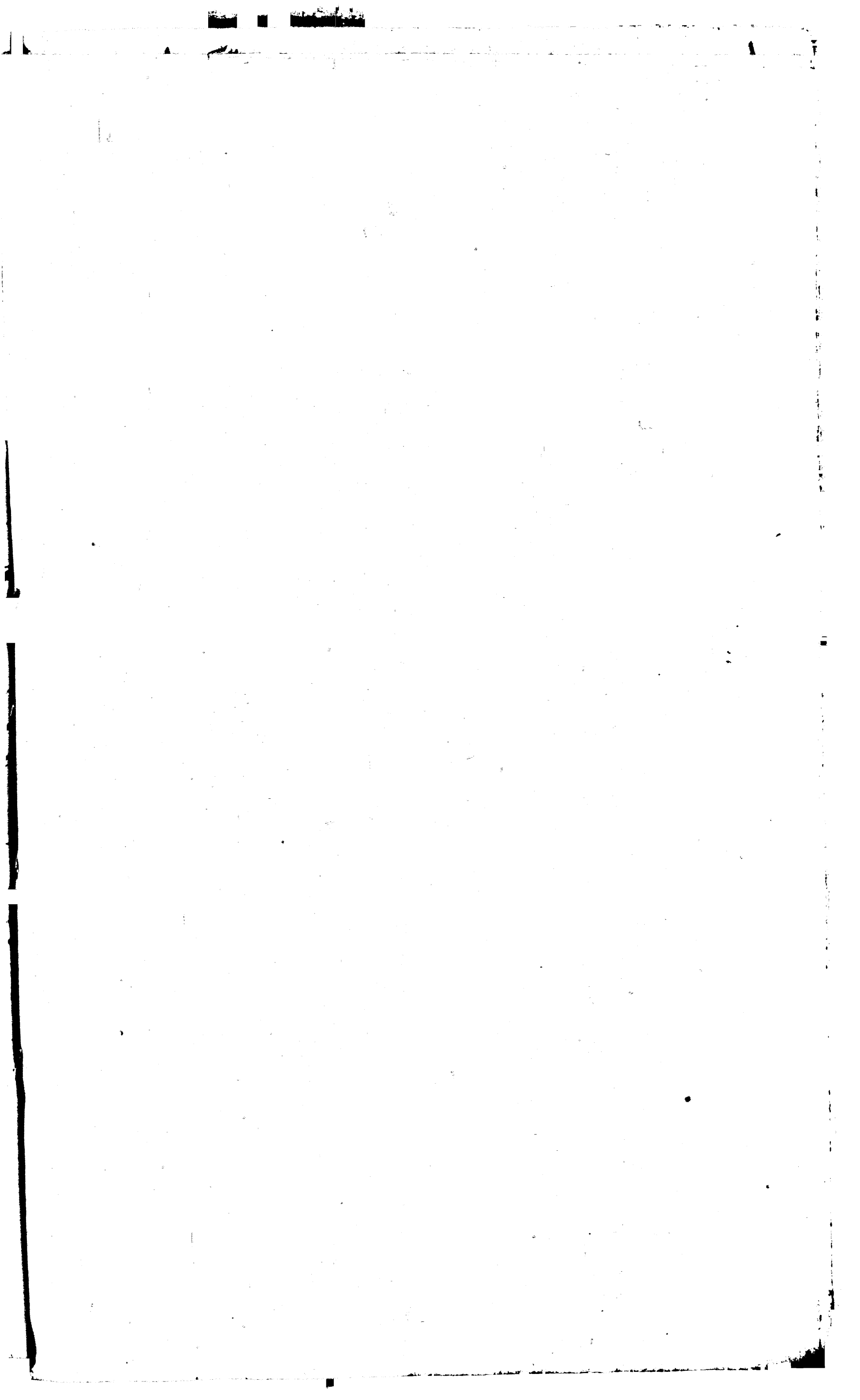
[illegible]

1. 11

یوم در آمدن سین بود و اهل زندان نیز به استقبال اقامت
کردیم و همه را دیدیم

[illegible]

Urac

^{x¹⁰⁰}
Herrn Abraham

Anna Weyher

Weyher

H

Q

8.5.57

אוהב חכמה כדדק אפריים. נתיב לנבונים אור ליערים. עבד ידיד החכם
הגדול מעז ומנדל. אור יצחק שמואל חי רייזין וכו'.

אתחיל אודה כי אחרי קבלתי דבריך הנחמדים לעצתי בהם נעלסתי
אלה כי מצאתי לי ריע נאמן יקר רוח עבן צבד חבתי להצב ולח
לצאת ידי חובתי עם כה. אולם שמעתי קוה! הלא לחלווה כי בלעדי
טדיות הללויות עוד רחי לרחפת עלי ים עצתנות רבו מכפר.
כי מלגד תצאחות עיר אשר אנכי יושב בה אלה יבקעו עליה ואלה
עצות שמפע אנכי עלום התלחת לבקש ערפי ופרנסת קנאי
ביתי יען אשר הקצוב לי מקופת הקהל לך יספיק לחמיצית
הוצאות ברכת הבית. וכאשר האקפתי בירכתבך ידידי
והלצתי על כל אחרכין הליתי מצולו שוב חן מלך לב חתרי
מצנינו לחיים וכוונתנו יחד לותאמה עם דרכי הירקה
והמוסר החכמה והיראה יחד נעלבו יתלכדו לך ופרה
לא האציא חחי להפליג עליך דברים יוגענים כאליה כח
הכם לב אשר בידי פרי המכל ועץ הזעת סבב יקום עליהם
לחקור מצפונם. אבל ברוב דברים לך יהלל פסע! וכל הסכסות
אז שלא לדבר עוד אליך ידידי מזה הענין אבל לקדם פער
בדברי אהבה ורצוני לדעת שאלמך ואלום חבין הנרבה יחיד ופסי
החכם השלם הרב הגמון אור אברהם י חלקי אברהם יהי בעד
והנחתי קונטרסך בין כתבי קודש בסמכתת ספריי ומחז כה
ינשרע חלקי הייתי עטס התלאת ומהם דברים נוגעים ככב
כללות מולתנו. מספרה לך חסת מאנה. זהו אעום רבות ואלה
פקודת המלך אדונינו הקדוש מלך יבוא יצאלי לקחת במשכרת שום
דבר מהכנסת המלך Regal Beneficien. והיתה דאיתנו ללעג בזותו לסגני
ערי היתה הדבר חסרון פרנסה כי בימים הראשונים שלח מקדם הרבה
מהם נתפרנסו בקחתם במשכורת חרות המלך לך
בעיר הזאת והגליל סביבותיה:

בין העם! שחנני דעה והלתי עני ליצר הלשון במערכת העלל היצר במענה
לשון התורה שכל כתבתי להצרים היוצבים ראשונה במלכות. *לשון*
לשון התורה שכל כתבתי להצרים היוצבים ראשונה במלכות.
לשון התורה שכל כתבתי להצרים היוצבים ראשונה במלכות.

לכמה פנים מן המורה צדק הנזק המלך אשר נתגלגל על ידי. ונתבטל
המורה הזאת במלכותי. כחזקתה. עלי עלי יעב נשכח מלבי להציב
מן ידי עד כ המול שלשום קבלתי אגרת סבע לב חיים חזרין הדור
ביוצבי ובתוכ ולוץ להבה נחמדה מין וקה ועסיס דלועס בכיס זהב
דברין ודברי חביר הרב הגאון מן כל לחדש סיון. יה חמורתי חודה
על פצע בחק ההבה. נפשי מוחלת אדם אבש הרב ע וב חתה
ידידי תשאו עין השחתי ירה.

ולמען לא תחשב על עני אחר המכתי דברין אחרי גויי סבלי אדם לב מכתב
לך מה אנלעד להציב עמי שכתבת ואל עמי יא לי לאאול על הרמבם
מה יענה בשם לבנות שהוא עצמו מעל בין שמוה קדושים אמינם נאחקים
ולפ הפצע מה קדמה יא בל כי עכפ הזבחות הם הנבראים וכל עמי
אהל! ככה השב התנא ר יוסי פ מביעת העדות אעם צבחות סין בו תואר
לו ית אלא עש הנבראים. ולכן פסק שהוא נחקק אבל חכמים סל איע
בשם צבחות תואר לגלות סין חקר כדדורא רל פ סין דורשין חות (ק
הגרסה הנכונה) הוא בצבא אל אכ עם צבחות עם סורבב חן חות-צבא
והוא תואר נאגב על כח בבית הכולל בכחן כלל העולמות ולכן הוא חן
השמות אמי.

וחתה אהובי! תדע כי עם ואמגם ובה סורח בעיני נפשי קשורה בזהבה רבה
ועזה בנפשו וכל כחתייה נתונים נתונים החת להפיק ולוץ. ועתה חשים מול פני
סביר הרב הודול האין מיה אברהם ע דברתי נח אל יאמיטע כי בצרירות לבי
ובזדון חחרתי עד כה חס לזרעא דאבא! הלא חסונה! כי חס כחש רחיתי ענת
צדקת אשר היא לעיה על מענת חכמתו הנעגבה. נתחזקה בלבי חבה ענה לכבודו
תקועה יתק במקום נאמן חבת אחת אלאם אלא תפסק. ולמען לא יהי דברי אלן בלה
הרבה יגיע בשיר אבקש חמעכת לשום עין עד עלתה היום במחצתי בקרתי
מוצת השבת דבר נפלא ברצי לל פ מעות זה מוחות עם עמי

[illegible]

[Handwritten signature]

Y
Kerrn

Deque

San Jose

0036

צבא ירדני החזק כולל צבא ופוליס
של וסרבה!

[illegible]

[illegible][illegible]

~~WED~~
Je hochwirden Sie bitten den
Frederick zu

der hochwirden Sie bitten den
Frederick zu

Frederick

ll

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

אשר יצאנו ממצרים ונעלה אל ה' ונבנה את ביתו

[illegible][illegible][illegible][illegible]

[illegible][illegible]

ואם תחנן: אשר פתח "הוא חסדו" והוא פתח "הוא חסדו" הן
הוא חסדו והוא חסדו! הוא חסדו והוא חסדו! הוא חסדו והוא חסדו!
הוא חסדו והוא חסדו! הוא חסדו והוא חסדו! הוא חסדו והוא חסדו!

[illegible]

ה'תש"ח
ה'תש"ח

[illegible]

זיין און אים טענה
 זאגט האט אמת
 און (אמת) אמת
 אמת אמת אמת
 (אמת אמת)
 אמת אמת אמת

১৯৮০/৮১
 ১৯৮১/৮২
 ১৯৮২/৮৩

~~Handwritten Hebrew text, heavily crossed out with multiple diagonal strokes.~~

1/2) (2020-2021) 1/2

! Wer sie.

[illegible]

~~Miss [unclear] [unclear]~~